

Міністерство освіти і науки України
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
Навчально-науковий інститут «Українська інженерно-педагогічна академія»
Кафедра практичної психології та інноваційних оздоровчих технологій

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

магістра

на тему

«Взаємозв'язок конфліктності та самооцінки учнів старшої школи»
(тема кваліфікаційної роботи)

Виконав/(ла): студент/(ка) 2 курсу,
групи ЗПс-24мг

спеціальності : 053 Практична психологія
(код і найменування спеціальності)

_____ / Крістіна СОБОЛЬ
(підпис) (ім'я та прізвище)

Керівник _____ / Любов БАЛАБАНОВА
(підпис) (ім'я та прізвище)

Рецензент _____ / Тетяна ПОПОВА
(підпис) (ім'я та прізвище)

«До захисту допущено»

Завідувач кафедри _____ / Наталія КУЧЕРЕНКО
(підпис) (ім'я та прізвище)

Нормоконтроль _____ / Галина ЮДІНА
(підпис) (ім'я та прізвище)

Секретар ЕК _____ / Маргарита МИХАЛЕНКО
(підпис) (ім'я та прізвище)

Харків – 2025 рік

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна

Навчально-науковий інститут
«Українська інженерно-педагогічна академія»
Кафедра практичної психології та інноваційних
оздоровчих технологій
Рівень вищої освіти другий (магістерський)
Спеціальність 053 Психологія
Освітня програма Практична психологія

ЗАТВЕРДЖУЮ**Завідувач кафедри**

_____ **Н.С. КУЧЕРЕНКО**
(підпис) (ініціали, прізвище)

« ____ » _____ 2025р.

**ЗАВДАННЯ
НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ**

_____ **СОБОЛЬ Крістіні Євгенівні**

(прізвище, ім'я, по батькові студента)

1. Тема роботи «Взаємозв'язок конфліктності та самооцінки учнів старшої школи»

керівник роботи Балабанова Любоа Матвіївна, професор, д.психол.н.

(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

затверджені наказом по університету від “06” жовтня 2025 року №4801-5/3665

2. Строк подання студентом роботи “28” листопада 2025 року.

3. Перелік питань, які потрібно розробити:

– Проаналізувати науково-психологічну літературу щодо конфліктності та самооцінки у підлітків.

– Визначити рівень конфліктності серед учнів старшої школи за допомогою адаптованих психодіагностичних методик.

– Оцінити рівень загальної та специфічної самооцінки учнів старшої школи.

– Розробити практичні рекомендації для зниження конфліктності та підвищення позитивної самооцінки у старшокласників.

4. План роботи

№ з/п	Назви етапів роботи
1.	Робота з літературними джерелами, складання бібліографії з теми, написання теоретичної частини роботи.
2.	Підбір психодіагностичних методик та проведення дослідження.
3.	Математико-статистична обробка даних дослідження. Опис експериментальних даних дослідження.
4.	Оформлення висновків та рекомендацій.
5.	Підготовка та подання дипломної роботи до захисту (здача дипломної роботи керівникові на перевірку; виправлення зроблених зауважень; отримання відгуку та рецензії; підготовка виступу).

5. Дата видачі завдання “7” жовтня 2025 року.

Студент

_____

(підпис)

К.Є. Собо́ль
_____

(ініціали, прізвище)

Керівник роботи

_____

(підпис)

Л.М. Балабанова
_____

(ініціали, прізвище)

РЕФЕРАТ

Дипломна робота містить: 73 сторінки, 4 таблиці, 4 рисунки, список використаної літератури.

Мета дослідження: визначити взаємозв'язок рівня конфліктності та рівня самооцінки учнів старшої школи та дослідити, як прояви конфліктності впливають на різні аспекти самосприйняття підлітків.

Об'єкт дослідження: психологічні особливості старшокласників, що визначають їхню схильність до конфліктних взаємодій і рівень самооцінки.

Предмет дослідження: взаємозв'язок між проявами конфліктності та самооцінкою учнів старшої школи.

Завдання дослідження:

- Проаналізувати науково-психологічну літературу щодо конфліктності та самооцінки у підлітків.
- Визначити рівень конфліктності серед учнів старшої школи за допомогою адаптованих психодіагностичних методик.
- Оцінити рівень загальної та специфічної самооцінки учнів старшої школи.
- Розробити практичні рекомендації для зниження конфліктності та підвищення позитивної самооцінки у старшокласників.

Практична значущість дослідження: результати дозволяють розробляти ефективні психологічні програми для підвищення самооцінки та зниження конфліктності в учнів.

Ключові слова: конфліктність, самооцінка, підлітки, соціальна адаптація, психологічний тренінг.

ABSTRACT

The diploma thesis contains: 73 pages, 4 tables, 4 figures, list of references.

Research objective: to determine the relationship between the level of conflict-proneness and the level of self-esteem among senior high school students and to investigate how manifestations of conflict-proneness affect various aspects of adolescents' self-perception.

Research object: psychological characteristics of senior high school students that determine their tendency toward conflict interactions and their level of self-esteem.

Research subject: the relationship between manifestations of conflict-proneness and self-esteem in senior high school students.

Research tasks:

- To analyze scientific and psychological literature on conflict-proneness and self-esteem in adolescents.
- To determine the level of conflict-proneness among senior high school students using adapted psychodiagnostic methods.
- To assess the level of general and specific self-esteem in senior high school students.
- To develop practical recommendations for reducing conflict-proneness and enhancing positive self-esteem in senior high school students.

Practical significance of the study: the results allow for the development of effective psychological programs aimed at increasing self-esteem and reducing conflict-proneness in students.

Keywords: conflict-proneness, self-esteem, adolescents, social adaptation, psychological training.

ЗМІСТ

ВСТУП	7
РОЗДІЛ 1	10
ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ПОНЯТЬ САМООЦІНКИ ТА КОНФЛІКТНОСТІ ОСОБИСТОСТІ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ	10
1.1. Психологічна природа конфліктності: сутність, типи та прояви.....	10
1.2. Психологічна сутність самооцінки: структура, функції та розвиток	22
1.3. Взаємозв'язок конфліктності та самооцінки.....	32
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1	40
РОЗДІЛ 2	42
ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ КОНФЛІКТНОСТІ З САМООЦІНКОЮ ОСОБИСТОСТІ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ.....	42
2.1. Методологія проведення дослідження.....	42
2.2. Обробка даних дослідження та їх наукова інтерпретація.....	44
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2	54
РОЗДІЛ 3	56
РОЗРОБКА ПРОГРАМИ КОРЕКЦІЇ КОНФЛІКТНОЇ ПОВЕДІНКИ ТА ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОЇ САМООЦІНКИ У СТАРШОКЛАСНИКІВ ...	56
3.1. Практичні рекомендації для зниження конфліктності та розвитку позитивної самооцінки у підлітків	56
3.2. Розробка та впровадження психологічного тренінгу з регуляції конфліктної поведінки та формування позитивної самооцінки у підлітків	59
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 3	67
ВИСНОВКИ.....	69
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	71

ВСТУП

Актуальність дослідження. Сучасна шкільна практика демонструє, що конфліктність серед учнів старшої школи є одним із ключових чинників, що впливає на соціальну адаптацію, успішність навчання та психологічний комфорт підлітків. Конфліктність проявляється у вигляді агресивної поведінки, суперечок із однолітками та педагогами, емоційної нестабільності, що створює негативне середовище для навчання та взаємодії у класі. При цьому конфліктність може бути як деструктивною, так і конструктивною, тому її дослідження дозволяє виявити чинники, які сприяють або перешкоджають соціально-психологічній адаптації старшокласників. Важливим аспектом є взаємозв'язок конфліктності із самооцінкою учнів. Самооцінка визначає ставлення підлітка до себе, його впевненість у власних силах, мотивацію до навчальної діяльності та здатність ефективно взаємодіяти з оточенням. Низький рівень самооцінки може підвищувати схильність до конфліктів, провокувати замкнутість, агресію або пасивність у спілкуванні. Водночас завищена або неадекватна самооцінка також може спричиняти конфліктні ситуації через нетерпимість до критики або нездатність враховувати думку інших.

Науково обґрунтоване вивчення цих взаємозв'язків є актуальним для практичної психології, оскільки дозволяє розробляти програми психолого-педагогічного супроводу, спрямовані на підвищення соціальної адаптації, зниження конфліктності та формування адекватної самооцінки учнів. Це особливо важливо в умовах сучасних шкіл, де інтенсивність навчального навантаження, міжособистісні труднощі та вплив зовнішніх стресових факторів можуть негативно позначатися на психоемоційному стані підлітків. Таким чином, дослідження взаємозв'язку конфліктності та самооцінки не лише сприяє розвитку теоретичних знань у галузі психології підлітка, а й має практичну цінність для створення безпечного та підтримуючого середовища в навчальних закладах.

Мета дослідження: визначити взаємозв'язок рівня конфліктності та рівня самооцінки учнів старшої школи та дослідити, як прояви конфліктності впливають на різні аспекти самосприйняття підлітків.

Об'єкт дослідження: психологічні особливості старшокласників, що визначають їхню схильність до конфліктних взаємодій і рівень самооцінки.

Предмет дослідження: взаємозв'язок між проявами конфліктності та самооцінкою учнів старшої школи.

Завдання дослідження:

- Проаналізувати науково-психологічну літературу щодо конфліктності та самооцінки у підлітків.
- Визначити рівень конфліктності серед учнів старшої школи за допомогою адаптованих психодіагностичних методик.
- Оцінити рівень загальної та специфічної самооцінки учнів старшої школи.
- Розробити практичні рекомендації для зниження конфліктності та підвищення позитивної самооцінки у старшокласників.

Методи дослідження:

1. Теоретичні: аналіз літератури, порівняння, узагальнення.
2. Емпіричні:
  - Шкала самооцінки М. Розенберга – визначення загальної самооцінки учнів.
  - Шкала соціальної адаптації Е. Берна – оцінка міжособистісної взаємодії та адаптивності.
  - Шкала конфліктності В. Куликова – оцінка рівня конфліктності та стилів поведінки в конфлікті.
3. Статистичні: описові дані, порівняння, кореляційний аналіз.

Вибіркова група дослідження: 35 осіб.

Гіпотеза дослідження: вищий рівень конфліктності учнів старшої школи асоційований із нижчим рівнем самооцінки.

Практична значущість дослідження: результати дозволяють розробляти ефективні психологічні програми для підвищення самооцінки та зниження конфліктності в учнів.

Структура та обсяг роботи: вступ, три розділи, 4 таблиці, 4 рисунки, висновки, список використаної літератури. Загальний обсяг кваліфікаційної роботи 73 сторінки тексту комп'ютерного набору.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ПОНЯТЬ САМООЦІНКИ ТА КОНФЛІКТНОСТІ ОСОБИСТОСТІ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ

1.1. Психологічна природа конфліктності: сутність, типи та прояви

Конфліктність розглядається у психології як комплексне явище, що відображає здатність особистості вступати у суперечності з іншими людьми, групами або власними потребами та цінностями. Вона включає емоційні, когнітивні та поведінкові компоненти, проявляючи різноманітні форми адаптаційної або деструктивної поведінки. Конфліктність не є винятково негативною характеристикою, оскільки через конфлікти відбувається розвиток соціальних навичок, формування самосвідомості та вдосконалення механізмів саморегуляції. У психологічних дослідженнях конфліктність часто аналізується як динамічна властивість особистості, що змінюється під впливом внутрішніх мотивів, міжособистісних відносин і соціальних умов.

З точки зору психологічної науки, конфліктність проявляється на різних рівнях: як внутрішньоособистісний конфлікт, коли індивід стикається з протиріччями власних потреб, переконань або цінностей; як міжособистісний конфлікт, що виникає у взаємодії з іншими людьми; та як груповий або колективний конфлікт, що формується в межах організованих соціальних структур. Кожен із цих рівнів характеризується специфічними проявами, механізмами та наслідками, що визначає необхідність комплексного підходу до їх дослідження та оцінки.

Важливим аспектом у вивченні конфліктності є її багатовимірність. Вона охоплює когнітивну сферу, де особистість оцінює ситуації як суперечливі, емоційну сферу, що включає переживання тривоги, роздратування або агресії, та поведінкову сферу, де реалізуються стратегії врегулювання конфліктів — від уникання до активного протистояння. Психологічна література підкреслює, що рівень конфліктності є індивідуальною характеристикою, яка залежить від

багатьох чинників, включаючи темперамент, особливості мислення, соціальні умови та життєвий досвід. Однією з ключових ознак конфліктності є її стабільність у певних ситуаціях, яка дозволяє визначити її як рису особистості. Проте одночасно конфліктність має ситуативний аспект: одні й ті самі індивіди можуть проявляти різну ступінь конфліктності у різних соціальних контекстах. Сучасні дослідження свідчать, що висока конфліктність може призводити до порушень соціальної адаптації, тоді як оптимальний рівень дозволяє ефективно вирішувати суперечності, зберігаючи міжособистісні відносини та психологічне благополуччя [3].

Конфліктність у психології розглядається як багатовимірне явище, що виявляється на різних рівнях взаємодії особистості з навколишнім світом і з власним внутрішнім простором. На першому рівні виділяють внутрішньоособистісні конфлікти, які виникають у процесі протиріччя власних потреб, цінностей і переконань. Ці суперечності часто пов'язані з вибором поведінкових стратегій у складних ситуаціях, коли існує необхідність узгодити протилежні бажання або моральні принципи. Наприклад, підліток може одночасно прагнути до незалежності та бажати підтримки з боку дорослих, що створює внутрішній конфлікт між бажанням самостійності та потребою в соціальному підтвердженні. Такі конфлікти супроводжуються емоційною напругою, тривожністю, коливаннями в оцінці власних можливостей і самокритичністю, і їхнє вирішення значною мірою впливає на формування стабільних рис характеру та самооцінки.

Особливості внутрішньоособистісної конфліктності у підлітків пов'язані з етапом психосоціального розвитку, коли відбувається інтенсивне формування ціннісних орієнтацій та особистісної ідентичності. На цьому етапі відчуття протиріччя між особистими прагненнями та вимогами соціального оточення стає найбільш помітним. Підлітки можуть демонструвати підвищену емоційну чутливість до невдач, конфліктність у поведінці в сім'ї та школі, а також коливання у прийнятті рішень. Психологічні дослідження свідчать, що здатність усвідомлювати та аналізувати власні внутрішні суперечності є однією з

ключових умов ефективного психічного розвитку та адаптації в соціальному середовищі.

Другий рівень — міжособистісна конфліктність, яка виникає у взаємодії з іншими людьми. Вона проявляється через суперечності інтересів, розбіжності у поглядах або невідповідність очікувань учасників взаємодії. Підлітки в процесі взаємодії з однолітками або дорослими часто стикаються з конфліктними ситуаціями, що можуть проявлятися у формі відкритого протистояння, образ, суперечок або навпаки — уникання конфліктів. Важливим чинником міжособистісної конфліктності є комунікативна компетентність особистості, здатність до емпатії, усвідомлення наслідків своїх дій для інших, а також розвиток навичок конструктивного вирішення суперечок. Міжособистісні конфлікти можуть мати різний характер залежно від соціального контексту. У навчальному середовищі вони часто пов'язані з конкуренцією за увагу вчителів, соціальний статус у групі або розбіжностями у підходах до виконання завдань. У сімейному середовищі суперечності виникають через розбіжності у очікуваннях батьків і дітей щодо навчання, поведінки та соціальних обов'язків. Психологічні дослідження показують, що вміння вирішувати міжособистісні конфлікти в підлітковому віці сприяє розвитку соціальної компетентності, формуванню навичок переговорів і здатності підтримувати стабільні взаємини в колективі.

Третій рівень — групова конфліктність, що виникає у межах організованих колективів або спільнот. Групові конфлікти часто зумовлені суперечностями між індивідуальними цілями членів групи та цілями колективу, конкуренцією за ресурси або статус, а також різницею у ціннісних орієнтаціях. Для підлітків, які активно включені у шкільне життя, позашкільні об'єднання чи спортивні колективи, групові конфлікти стають значним фактором соціальної адаптації. Взаємодія у групі стимулює формування поведінкових стратегій, навичок лідерства, співпраці та самоконтролю, а також визначає рівень толерантності та здатності до компромісу [8].

Важливим аспектом у дослідженні конфліктності є її прояв у різних соціальних ролях. Підлітки, які займають активні соціальні позиції в колективі, демонструють більш помірковану конфліктність завдяки розвитку навичок управління взаємодією та регуляції емоцій. У той же час менш активні учні або ті, хто відчуває соціальну ізоляцію, часто проявляють високий рівень міжособистісної конфліктності через невміння висловлювати свої потреби конструктивно або через почуття фрустрації. Класифікація конфліктності дозволяє відобразити її багаторівневу природу та взаємозв'язок між внутрішньоособистісними суперечностями, міжособистісними труднощами та соціальними взаємодіями у групі. Розгляд конфліктності на цих рівнях створює передумови для глибшого аналізу її причин, проявів та наслідків, а також для розробки ефективних психологічних стратегій підтримки підлітків у навчальному та соціальному середовищі.

Розвиток конфліктності у підлітковому віці визначається поєднанням внутрішніх і зовнішніх факторів, що взаємодіють між собою та формують індивідуальний стиль реагування на суперечливі ситуації. Серед внутрішніх детермінант особливе значення мають психофізіологічні особливості особистості, включаючи темперамент, рівень емоційної чутливості та здатність до саморегуляції. Дослідження вказують, що підлітки з високою емоційною лабільністю та низьким рівнем самоконтролю частіше проявляють конфліктну поведінку, реагуючи на труднощі імпульсивно або агресивно. При цьому темперамент взаємодіє з соціальними чинниками, підсилюючи або пом'якшуючи прояви конфліктності. Соціальні фактори відіграють не меншу роль у формуванні конфліктності. Серед них виділяють сімейне середовище, шкільний колектив та широку соціальну мережу підлітка. У сім'ї конфліктність може формуватися через суперечливі вимоги, невідповідність очікувань батьків та потреб дитини, а також відсутність моделей конструктивного вирішення суперечок. Психологічні дослідження показують, що стиль виховання, що характеризується надмірною авторитарністю або, навпаки, недостатньою увагою до контролю поведінки, значною мірою впливає на рівень конфліктності підлітка.

та його здатність до адаптації у соціальних ситуаціях. Шкільне середовище формує конфліктність через взаємодію з однолітками, педагогами та участь у групових процесах. Важливим фактором є соціальний статус учня, а також наявність або відсутність підтримки з боку однокласників та вчителів. Підлітки, які відчувають соціальну ізоляцію, частіше реагують конфліктно, проявляючи агресивні або захисні стратегії поведінки. Конфліктність у школі також може виникати як результат конкуренції за увагу та ресурси, розбіжностей у поглядах на навчальні та соціальні завдання, а також через недостатній розвиток навичок ефективної комунікації та емоційного самоконтролю.

Крім того, розвиток конфліктності визначають психологічні чинники, пов'язані з особливостями мислення, оцінки ситуацій та прийняття рішень. Підлітки, які демонструють низьку здатність до аналізу та прогнозування наслідків своїх дій, схильні до частих конфліктів, оскільки оцінюють ситуації однобоко або емоційно спотворено. Рівень самопізнання та усвідомлення власних потреб впливає на вибір стратегії поведінки у суперечливих ситуаціях, а сформовані моделі взаємодії з дорослими і однолітками стають базою для подальшої соціальної адаптації [1].

Особлива роль належить емоційним і мотиваційним чинникам. Потреба у визнанні, почуття власної значущості, прагнення до самоствердження можуть стимулювати конфліктність, якщо вони не узгоджуються з соціальними нормами або очікуваннями оточення. Підлітки, у яких самооцінка нестійка або занадто низька, частіше реагують на провокації або невдоволення інших агресивно або деструктивно, тоді як підлітки з високим рівнем самоповаги здатні регулювати свої емоції та шукати компромісні рішення. Фактори розвитку конфліктності також включають культурні та соціальні умови. Норми, традиції та цінності, поширені в конкретному соціальному середовищі, визначають допустимі форми вираження незгоди та суперечностей. Підлітки у суспільствах, де існує висока конкуренція або соціальні обмеження, більш схильні до проявів конфліктності, ніж у середовищах із розвиненими моделями конструктивного вирішення суперечок та підтримкою індивідуальної автономії. На рівні особистісного

розвитку фактори конфліктності взаємопов'язані. Біологічні, соціальні та психічні чинники утворюють комплексну систему детермінант, яка визначає індивідуальні особливості поведінки підлітка у суперечливих ситуаціях. Ця система створює основу для формування стійких стилів поведінки, що проявляються як у внутрішньоособистісних, так і у міжособистісних та групових конфліктах. Розуміння цих взаємозв'язків дозволяє психологам і педагогам прогнозувати можливі прояви конфліктності та створювати умови для їхньої конструктивної реалізації.

Прояви конфліктності змінюються протягом розвитку особистості, оскільки на кожному віковому етапі діють свої психологічні, соціальні та біологічні фактори. У ранньому дитинстві конфліктність зазвичай пов'язана з нездатністю ефективно регулювати емоції та потреби. Діти в цьому віці часто виявляють суперечності через капризи, вербальні протести або фізичну агресію, адже їхній словниковий запас та когнітивні навички ще не дозволяють адекватно виражати внутрішні суперечності. Перші соціальні взаємодії з батьками та іншими дорослими формують базові моделі вирішення конфліктів, і саме у цей період закладаються основи для подальшого розвитку внутрішньоособистісної та міжособистісної конфліктності.

У дошкільному віці зростає роль міжособистісних конфліктів, адже дитина активно вступає у взаємодію з однолітками у дитячих колективах. Конфліктність у цьому періоді проявляється у суперечках за іграшки, ігрові ролі або увагу дорослих. Психологи відзначають, що вміння дитини відстоювати свої права та водночас підкорятися соціальним правилам починає формуватися саме у цей період. Невміння досягти компромісу або недостатня підтримка дорослих у вирішенні конфліктів може призводити до формування стійких негативних моделей поведінки, які переносяться у подальші вікові етапи [6].

Шкільний період характеризується складнішими формами конфліктності, що відображають зростаючу потребу у самоствердженні та соціальному визнанні. Міжособистісні конфлікти стають частішими через конкуренцію за увагу вчителів, соціальний статус у класі та групові ресурси. Діти, які не вміють

регулювати емоції, схильні до агресивної поведінки або пасивного опору, що проявляється через відмову співпрацювати, уникнення завдань або словесні суперечки. Психологи підкреслюють, що вміння аналізувати мотиви іншої людини та передбачати наслідки власних дій стає ключовим чинником регуляції конфліктної поведінки.

Особливості конфліктності у підлітковому віці набувають нової якості. Вони пов'язані з інтенсивним формуванням особистісної ідентичності, потребою у самостійності та одночасною залежністю від соціального підтвердження. Підлітки активно досліджують межі дозволеного та соціально прийняттого, що часто призводить до суперечностей з батьками, вчителями та однолітками. Емоційна лабільність, висока чутливість до оцінки з боку інших і пошук власного соціального місця стимулюють конфліктність, особливо у старшій школі. У цей період внутрішньоособистісні конфлікти часто проявляються у вигляді невпевненості, сумнівів щодо власних здібностей, коливань у моральних переконаннях та прагненні гармонізувати власні потреби з соціальними очікуваннями.

Міжособистісна конфліктність підлітків має специфічні риси. Однією з них є підвищена чутливість до критики та оцінки оточення, що може провокувати конфлікти у класі або у колі друзів. Конфлікти виникають також через суперечності у ціннісних орієнтаціях, стилі поведінки та рівні розвитку комунікативних навичок. Підлітки часто випробовують межі дозволеного, що проявляється у конфронтаційній поведінці з авторитетними фігурами, відстоюванні власних переконань або активному запереченні правил. Дослідження показують, що рівень конфліктності прямо корелює із ступенем розвитку навичок емоційного самоконтролю, здатністю до емпатії та рівнем сформованої самооцінки. Важливим аспектом є взаємозв'язок конфліктності з груповою взаємодією. Підлітки, які включені у різні соціальні групи — шкільні класи, спортивні команди, клуби за інтересами — стикаються з конфліктами, що пов'язані з розподілом ролей, конкуренцією за увагу та статус, а також з різницею у поглядах і цінностях. У цьому віці групова конфліктність виступає

не лише як негативний чинник, а й як механізм розвитку соціальних навичок: уміння домовлятися, враховувати інтереси інших, будувати компромісні стосунки. Підлітки, які активно навчаються керувати конфліктами у групі, демонструють вищий рівень соціальної компетентності та стійкості у стосунках із дорослими і однолітками. На рівні внутрішньоособистісної конфліктності підлітки стикаються з необхідністю балансування між прагненням до автономії та потребою у підтримці. Часто виникають суперечності між бажанням бути незалежним і страхом помилки або осуду, що може провокувати внутрішній дискомфорт і емоційні переживання. У старшій школі ці суперечності стають складнішими через підвищене навантаження на самооцінку: підлітки оцінюють власні успіхи у навчанні, соціальні досягнення та фізичний розвиток, що безпосередньо впливає на рівень їхньої конфліктності.

Соціальні взаємодії у підлітковому віці відзначаються високим рівнем динаміки: від дружніх до конфліктних стосунків. Конфліктність часто проявляється у суперечках між однолітками щодо спільних цілей, різниці у поглядах на навчальні завдання або соціальні норми. Підлітки, які мають низький рівень розвитку навичок комунікації та самоконтролю, схильні до емоційних вибухів і конфліктів, тоді як ті, хто розвиває ці навички, можуть вирішувати суперечності конструктивно, підтримуючи соціальні взаємини і зберігаючи власну психологічну стабільність [3, 18].

Емоційна сфера підлітка значною мірою впливає на прояви конфліктності. Схильність до тривоги, імпульсивність, коливання настрою та підвищена чутливість до оцінки оточення створюють умови для виникнення внутрішніх і міжособистісних суперечностей. Разом із розвитком когнітивних здібностей підлітки навчаються аналізувати ситуації, прогнозувати наслідки та обирати стратегії поведінки, що знижують ймовірність деструктивних конфліктів. У старшій школі прояви конфліктності стають особливо значущими через одночасне збільшення академічного навантаження, посилення соціальної взаємодії та формування самосвідомості. Підлітки оцінюють себе через порівняння з однолітками, прагнуть визнання з боку вчителів і друзів, а також

намагаються зайняти соціально вигідні позиції у класі. В таких умовах навіть незначні суперечності можуть призводити до конфліктів, оскільки підліток прагне відстоювати власні права, проявляти автономію і водночас зберігати приналежність до соціальної групи. Внутрішньоособистісні суперечності стають інтенсивнішими, адже вимоги навчального середовища часто не збігаються з власними бажаннями або мотивацією учня. Академічні завдання, конкуренція за високі оцінки та необхідність самостійного планування навчальної діяльності створюють додаткове психологічне навантаження, яке проявляється у конфліктності. Учні з високим рівнем тривожності або низькою стійкістю до стресу більш схильні до виникнення конфліктів із вчителями або однокласниками. Часто це проявляється у формі вербальної агресії, відмови виконувати завдання, пасивного опору або відсторонення від спільної діяльності. На противагу цьому підлітки з високим рівнем саморегуляції та емоційного контролю здатні обирати компромісні або конструктивні стратегії взаємодії, що сприяє ефективнішій соціальній адаптації. Міжособистісні конфлікти у старшій школі також пов'язані зі структурою соціальних груп. Підлітки активно включені у класи, спортивні команди, клуби за інтересами, де формуються внутрішні ієрархії та соціальні правила. Конфліктність виникає через суперечності у статусі, розподілі обов'язків або різниці у ціннісних орієнтаціях. У таких ситуаціях особливо виражено проявляються лідерські та захисні стратегії поведінки, оскільки підлітки прагнуть утвердити своє становище в групі та забезпечити соціальну безпеку. Дослідження вказують, що конфлікти в групі можуть бути джерелом як стресу, так і розвитку соціальної компетентності, оскільки вони стимулюють розвиток навичок комунікації, емпатії, здатності до компромісу та кооперації [17].

Важливим аспектом прояву конфліктності у старшій школі є її зв'язок із соціальною адаптацією. Підлітки, які демонструють високу внутрішньоособистісну та міжособистісну конфліктність, частіше відчують труднощі у підтриманні стабільних відносин із ровесниками, членами сім'ї та педагогами. Це може проявлятися у формі соціальної ізоляції, конфліктів із

вчителями або негативного ставлення однолітків. На противагу цьому учні, здатні до конструктивного вирішення суперечок і регуляції емоцій, легше інтегруються у колектив, формують стійкі соціальні зв'язки та підтримують позитивний емоційний стан. Конфліктність у старшій школі також тісно пов'язана з психологічними особливостями самооцінки. Підлітки, які мають низьку або нестабільну самооцінку, частіше демонструють деструктивні стратегії поведінки, реагуючи на оцінку або критику оточення агресивно, унікально або пасивно. Водночас учні з адекватною самооцінкою здатні оцінювати конфліктні ситуації об'єктивно, аналізувати мотиви інших людей та шукати оптимальні шляхи розв'язання суперечностей, що сприяє гармонізації внутрішньоособистісних та міжособистісних процесів. Особливе значення у підлітковому періоді має взаємозв'язок емоційної сфери та конфліктності. Підлітки характеризуються високою чутливістю до соціальної оцінки, що посилює емоційні реакції на конфлікти. Емоційна лабільність, тривожність і імпульсивність стають додатковими чинниками, які впливають на прояви конфліктності як у навчальних, так і в позашкільних ситуаціях. Психологи підкреслюють, що розвиток навичок емоційної регуляції, самоконтролю та рефлексії допомагає знижувати частоту деструктивних конфліктів і підвищує ефективність соціальної адаптації підлітків. Старшокласники перебувають у складному перехідному періоді, де внутрішні суперечності поєднуються з інтенсивними соціальними взаємодіями. Рівень прояву конфліктності залежить від багатьох факторів — психофізіологічних, соціальних, мотиваційних та емоційних. Водночас ефективне вирішення конфліктів і розвиток конструктивних стратегій поведінки визначають не лише соціальну адаптацію підлітка, але й формування його особистісної зрілості, самосвідомості та здатності до соціального співіснування.

Конфліктність підлітків безпосередньо впливає на процеси навчання та їхню здатність до соціальної інтеграції. Учні, які демонструють високий рівень внутрішньоособистісної або міжособистісної конфліктності, часто відчують труднощі в організації навчальної діяльності, плануванні часу та ефективному

засвоєнні навчального матеріалу. Їхня схильність до емоційних спалахів, невміння адекватно оцінювати соціальні ситуації та труднощі у співпраці з однокласниками та педагогами створюють додатковий стрес, який знижує продуктивність навчання. Конфлікти з учителями можуть виникати через відмінності у ціннісних орієнтаціях, стилі поведінки та очікуваннях від учня. Підлітки, які демонструють підвищену конфліктність, схильні до відкритого заперечення правил, відмови від виконання завдань або словесних суперечок. Це може призводити до зниження успішності та утворення негативного кола взаємодії, коли конфлікти підсилюють відчуття невдачі, що, у свою чергу, збільшує конфліктність і зменшує мотивацію до навчання. Міжособистісна конфліктність впливає і на взаємини з однолітками. Підлітки, які не володіють навичками ефективного спілкування та управління емоціями, часто стають джерелом соціальних непорозумінь у класі. Вони можуть демонструвати агресивну поведінку, уникати групових завдань або відстоювати власну позицію через конфронтацію. Водночас ті учні, які розвивають уміння конструктивного вирішення суперечок, підтримують рівень соціальної інтеграції, формують стабільні дружні зв'язки та підвищують власну соціальну компетентність. Групова конфліктність проявляється через суперечності у взаємодії з колективом, розподіл ролей та ресурсів, конкуренцію за статус. Підлітки у групах із високим рівнем конфліктності демонструють вищу ймовірність розвитку стресових реакцій, відчуття соціальної ізоляції та емоційного напруження. Для школярів старших класів соціальна адаптація безпосередньо залежить від здатності координувати власні потреби з потребами групи та приймати компромісні рішення. Підлітки, які активно опановують навички комунікації, самоконтролю та співпраці, частіше демонструють успішну інтеграцію у колектив, зберігаючи психологічну стійкість.

Емоційна сфера підлітка відіграє ключову роль у впливі конфліктності на навчання та соціальні стосунки. Підвищена тривожність, імпульсивність та чутливість до оцінки оточення можуть призводити до частих суперечок у класі, небажання співпрацювати та труднощів у групових проектах. У таких умовах

підтримка педагогів і розвиток навичок емоційної регуляції стають критично важливими для формування стійких моделей поведінки, здатних забезпечити ефективну навчальну та соціальну адаптацію [6, 10].

Соціальні навички, такі як здатність слухати, аргументовано висловлювати власну позицію, враховувати інтереси інших, виступають своєрідним буфером, який пом'якшує негативний вплив конфліктності на навчальні успіхи та соціальні взаємини. Підлітки, які успішно опановують ці навички, демонструють меншу кількість міжособистісних конфліктів, зберігають високий рівень взаємодії з однолітками та педагогами та формують позитивне ставлення до навчальної діяльності. Особливу роль у процесі соціальної адаптації відіграє взаємозв'язок конфліктності та самооцінки. Підлітки з низькою або нестійкою самооцінкою більш вразливі до конфліктів, частіше відчують фрустрацію, що підвищує ймовірність негативної поведінки. На противагу цьому підлітки з адекватною самооцінкою здатні аналізувати ситуації, враховувати перспективи інших та вибирати конструктивні стратегії взаємодії, що знижує частоту конфліктів і підтримує успішну адаптацію у навчальному і соціальному середовищі. Вплив конфліктності на навчання та соціальні стосунки проявляється також через формування стресостійкості та навичок саморегуляції. Підлітки, які мають високий рівень конфліктності, але навчилися контролювати емоції та передбачати наслідки своїх дій, демонструють менше деструктивної поведінки, краще справляються з навчальними навантаженнями та підтримують позитивні соціальні взаємини.

У підлітковому віці конфліктність проявляється на внутрішньоособистісному, міжособистісному та груповому рівнях і визначається поєднанням психофізіологічних, соціальних, емоційних та мотиваційних факторів. Вона безпосередньо впливає на навчальну діяльність, соціальні взаємини та процеси адаптації, водночас формуючи навички саморегуляції та соціальної компетентності. Розуміння природи, типів і факторів розвитку конфліктності є важливою передумовою для корекційної та профілактичної роботи з підлітками.

1.2. Психологічна сутність самооцінки: структура, функції та розвиток

Самооцінка є одним із ключових психічних феноменів, що визначає спосіб сприйняття особистістю себе, своїх можливостей і меж власних здібностей. Вона інтегрує когнітивні, емоційні та поведінкові компоненти особистості, формуючи стійке відношення до себе, яке впливає на мотивацію, соціальну активність та адаптивні стратегії. Психологічна наука розглядає самооцінку як динамічну характеристику, яка не є статичною, а змінюється під впливом досвіду, взаємодії з соціальним середовищем і внутрішніх психічних процесів.

Самооцінка виконує важливу роль у формуванні особистості, оскільки визначає рівень впевненості у власних здібностях, схильність до саморозвитку та активність у досягненні цілей. Вона виступає регулятором поведінки, впливаючи на прийняття рішень та оцінку власної ефективності в різних сферах життя. Висока самооцінка, що адекватно відповідає реальним можливостям індивіда, сприяє розвитку стійких соціальних зв'язків, ефективної навчальної діяльності та здатності долати труднощі, тоді як низька або завищена самооцінка може провокувати невпевненість, тривожність, агресивність або уникання відповідальності [12].

У психологічній літературі виділяють кілька підходів до розуміння самооцінки. Когнітивний підхід акцентує увагу на способах оцінки особистістю себе, своєї компетентності та значущості для оточення. Емоційно-ціннісний підхід розглядає самооцінку як відображення ставлення до себе на основі переживань задоволення або незадоволення власними діями та результатами. Соціально-психологічний підхід підкреслює вплив взаємодії з іншими людьми на формування уявлень про себе, що особливо важливо у підлітковому періоді, коли соціальні порівняння та прийняття ровесниками набувають критичного значення. Розглядаючи роль самооцінки у формуванні особистості, необхідно враховувати її вплив на мотиваційні процеси. Особи з адекватною самооцінкою більш схильні до активного освоєння нових знань, самостійного вирішення проблем і пошуку ефективних стратегій поведінки. Водночас нестійка або низька

самооцінка може призводити до уникання викликів, пасивності, зниження прагнення до саморозвитку та труднощів у встановленні соціальних зв'язків. Самооцінка впливає не лише на особистісний розвиток, але й на психічне здоров'я, визначаючи рівень тривожності, стресостійкості та емоційного благополуччя. Особливу увагу психологи приділяють процесу інтеграції самооцінки у структуру особистості. Самооцінка формує когнітивні схеми, які визначають спосіб сприйняття себе та інших, оцінки успіхів і невдач, а також впливають на емоційні реакції в різних ситуаціях. Ці когнітивні та емоційні компоненти створюють основу для поведінкових стратегій, включаючи здатність до самоконтролю, ефективного планування діяльності та взаємодії з соціальним середовищем. Високий рівень самооцінки корелює з активною життєвою позицією, здатністю до самостійного прийняття рішень та конструктивного вирішення конфліктів.

Динаміка розвитку самооцінки зумовлює її значущість у перехідних вікових періодах, особливо у підлітковому віці, коли формується самосвідомість та соціальна ідентичність. Самооцінка стає орієнтиром для визначення особистісних цілей, формування ціннісних пріоритетів та прийняття рішень у складних соціальних ситуаціях. Підлітки з адекватною самооцінкою частіше демонструють конструктивні моделі поведінки, здатність до адаптації та активну соціальну участь, тоді як низька або нестійка самооцінка може підсилювати конфліктність і складнощі у навчанні та соціальній інтеграції.

Самооцінка є багатовимірним явищем і складається з глобальної та компонентної складових, що взаємопов'язані між собою та впливають на поведінку, мотивацію і емоційний стан особистості. Глобальна самооцінка відображає загальне відчуття власної значущості та цінності як особистості. Вона формується на основі особистісного досвіду, оцінок оточення та внутрішньої рефлексії. Висока глобальна самооцінка сприяє відчуттю внутрішньої опори, стійкості перед труднощами та впевненості у власних рішеннях, тоді як низька може бути джерелом невпевненості, тривожності та пасивності. Компонентна самооцінка включає окремі сфери життя, що

оцінюються підлітком, і дозволяє зрозуміти конкретні області сильних і слабких сторін особистості. До основних компонентів належать соціальна, академічна, емоційна та фізична самооцінка.

Соціальна самооцінка відображає ставлення підлітка до себе у взаємодії з іншими людьми. Вона формується через оцінку власної значущості у колективі, рівня прийняття ровесниками та дорослими, а також здатності підтримувати міжособистісні зв'язки. Підлітки з високою соціальною самооцінкою частіше проявляють активність у групових завданнях, здатні конструктивно вирішувати конфлікти та підтримувати дружні стосунки. Низька соціальна самооцінка може призводити до соціальної ізоляції, пасивності та підвищеної конфліктності через невідповідності реалізувати власні потреби у групі.

Академічна самооцінка пов'язана з оцінкою власних навчальних здібностей, мотивацією до навчання та готовністю до досягнення освітніх цілей. Підлітки з адекватною академічною самооцінкою демонструють активність у навчанні, прагнуть до самовдосконалення та легко адаптуються до нових завдань. Низький рівень академічної самооцінки часто супроводжується відчуттям неспроможності, страхом невдачі та униканням складних навчальних ситуацій. Взаємозв'язок академічної самооцінки із загальною мотивацією є ключовим чинником успішності та розвитку самостійності підлітка.

Емоційна самооцінка відображає оцінку власного емоційного стану, здатності контролювати почуття та регулювати реакції на стресові ситуації. Підлітки, які високо оцінюють свої емоційні ресурси, частіше демонструють стресостійкість, ефективно керують конфліктними ситуаціями та зберігають позитивне ставлення до навчальної та соціальної діяльності. Низький рівень емоційної самооцінки може провокувати тривожність, імпульсивну поведінку та деструктивні стратегії взаємодії з оточенням.

Фізична самооцінка відображає оцінку власного зовнішнього вигляду, фізичних можливостей та загального стану здоров'я. Для підлітків цей компонент особливо важливий через інтенсивні фізіологічні та соціальні зміни, характерні для періоду статевого дозрівання. Висока фізична самооцінка сприяє

впевненості у собі, активності у спортивних та соціальних заходах, тоді як низька може бути джерелом невпевненості, сором'язливості та уникання соціальних контактів [10, 16].

Компонентна структура самооцінки інтегрується у загальний образ себе, формуючи комплексне уявлення про власну компетентність та цінність. Підлітки активно оцінюють себе у різних сферах, співвідносячи власні здібності із вимогами оточення та соціальними нормами. Цей процес є динамічним: зміни у будь-якому компоненті самооцінки можуть впливати на глобальне відчуття власної значущості. Наприклад, успіхи у навчанні або спортивних досягненнях підвищують академічну та фізичну самооцінку, що, у свою чергу, зміцнює глобальну оцінку власної особистості. Взаємозв'язок між компонентами самооцінки і її глобальною складовою формує стійкі моделі поведінки та мотиваційні стратегії. Підлітки, які мають гармонійно розвинені компоненти самооцінки, частіше демонструють впевненість у соціальних контактах, адекватну оцінку власних можливостей та готовність брати на себе відповідальність за свої дії. Невідповідність між компонентами може провокувати внутрішньоособистісні суперечності та конфлікти, які проявляються у навчанні, спілкуванні та поведінкових реакціях. Розуміння компонентної структури самооцінки має практичне значення для психологічної підтримки підлітків. Психологи та педагоги можуть виявляти сфери слабких оцінок та спрямовувати розвиток відповідних навичок і ресурсів. Цей підхід дозволяє формувати стійкі, конструктивні моделі поведінки та підвищувати ефективність навчальної та соціальної адаптації, зміцнюючи при цьому загальну психологічну стійкість особистості.

Самооцінка є важливим регулятором поведінки, оскільки вона визначає, як особистість сприймає власні можливості, оцінює свої досягнення та вибирає способи реагування на різні життєві ситуації. Високий рівень адекватної самооцінки забезпечує впевненість у власних діях, дозволяє підлітку приймати складні рішення та активно реалізовувати свої наміри. У навчальній діяльності це проявляється через готовність долати труднощі, брати на себе

відповідальність за результати та демонструвати ініціативність у вирішенні завдань. Низька або нестійка самооцінка, навпаки, може стимулювати уникання складних ситуацій, страх невдачі та схильність до пасивної поведінки. Підлітки з низькою самооцінкою часто відчують непевненість у власних силах, що може призводити до уникання відповідальності, негативного ставлення до навчання та зниження активності у соціальних взаємодіях. Такі учні схильні до надмірної залежності від думки дорослих або однолітків, що впливає на формування деструктивних поведінкових моделей [4].

Вплив самооцінки на мотиваційні процеси проявляється у способі визначення цілей, оцінки труднощів та готовності докладати зусиль для досягнення результату. Підлітки з високою самооцінкою частіше обирають складні, але значущі завдання, що сприяє розвитку компетентності та самостійності. Низька самооцінка може формувати установку на уникання невдач, зменшувати прагнення до самовдосконалення та підвищувати залежність від зовнішньої оцінки. Емоційний стан підлітка також тісно пов'язаний із самооцінкою. Високий рівень позитивної самооцінки забезпечує стійкість до стресових впливів, підвищує задоволення від соціальної взаємодії та навчальної діяльності, сприяє формуванню оптимістичного світосприйняття. Низька самооцінка, навпаки, може супроводжуватися тривожністю, емоційною нестійкістю та підвищеною дратівливістю, що негативно впливає на міжособистісні взаємодії та здатність до ефективного навчання. Соціальні аспекти поведінки також залежать від самооцінки. Підлітки з адекватною соціальною самооцінкою здатні підтримувати позитивні взаємини з ровесниками, демонструвати емпатію та адаптивні соціальні стратегії. Низька соціальна самооцінка може провокувати агресивну, конфліктну або замкнену поведінку, що знижує рівень інтеграції у колектив і створює перешкоди для формування стійких соціальних зв'язків.

У навчальній діяльності взаємозв'язок самооцінки та поведінки проявляється через здатність підлітка оцінювати власні знання та навички, приймати зважені рішення та ефективно планувати дії. Учні з високою

самооцінкою демонструють активність, цілеспрямованість та стійкість у процесі навчання, а також готовність до самостійного пошуку ресурсів для подолання складнощів. Підлітки з низькою самооцінкою частіше зосереджуються на труднощах, відчують фрустрацію та демонструють уникання відповідальності, що негативно впливає на навчальні результати.

Мотиваційні аспекти впливу самооцінки проявляються у формуванні прагнення до досягнень або уникнення невдач. Висока самооцінка стимулює розвиток внутрішньої мотивації, підтримує ініціативу та самостійність, а низька — формує зовнішню залежність та схильність до пасивної поведінки. Психологи підкреслюють, що мотиваційні процеси перебувають у тісному взаємозв'язку з емоційною сферою: емоційно стабільний підліток з адекватною самооцінкою легше долає труднощі, зберігає оптимістичний настрій і підтримує соціальні контакти [20].

Регуляторна функція самооцінки проявляється у виборі стратегій поведінки у різних ситуаціях. Підлітки, які оцінюють себе позитивно, схильні використовувати конструктивні стратегії вирішення конфліктів, планування діяльності та контролю емоцій. Низька самооцінка може провокувати деструктивні стратегії: уникання, імпульсивні реакції, агресію або замкненість. Взаємозв'язок між рівнем самооцінки, поведінкою та емоційним станом створює основу для соціальної адаптації та формування стійких моделей діяльності у навчальному та соціальному середовищі.

Процес формування самооцінки є динамічним та багатоетапним, що визначається віковими психологічними особливостями, соціальною взаємодією та індивідуальними характеристиками особистості. У ранньому дитинстві самооцінка починає формуватися на основі первинного досвіду взаємодії з батьками та близьким оточенням. Дитина сприймає себе через відображення у поведінці дорослих: похвала, заохочення або критика створюють базу для перших уявлень про власну компетентність та цінність. Вчені зазначають, що у цей період формується «дзеркальне Я», коли дитина оцінює себе через уявлення про те, як її сприймають інші. У дошкільному віці самооцінка набуває більш

диференційованого характеру. Дитина починає усвідомлювати власні дії, порівнювати себе з однолітками, визначати рівень успіху у різних сферах, зокрема у грі та навчальній діяльності. Важливу роль відіграє соціальна взаємодія у дитячих колективах, де перші успіхи та невдачі формують уявлення про себе як про особистість, що здатна до досягнень. Відповідно до досліджень, позитивні оцінки дорослих і однолітків сприяють розвитку стабільної самооцінки, тоді як відсутність підтримки або надмірна критика можуть призводити до невпевненості та тривожності. У шкільному віці структура самооцінки стає більш багатовимірною. Учні оцінюють себе у навчальній, соціальній та фізичній сферах, формуючи основу для глобальної та компонентної самооцінки. Позитивні результати навчання та соціальні успіхи підвищують впевненість у власних здібностях, сприяють формуванню активної життєвої позиції та підвищенню мотивації. Водночас невдачі або негативні соціальні взаємодії можуть тимчасово знижувати рівень самооцінки, створюючи внутрішні суперечності, що впливають на поведінку та емоційний стан. Особливий період розвитку самооцінки спостерігається у підлітковому віці, коли відбувається інтенсивне формування самосвідомості та соціальної ідентичності. Підлітки починають активно співвідносити власні здібності та досягнення із соціальними нормами та очікуваннями ровесників. Важливу роль у цьому процесі відіграють соціальні порівняння: підлітки оцінюють себе через призму успіхів та поведінки однолітків, що формує базу для соціальної та академічної самооцінки. За даними Harter, соціальна самооцінка у підлітків є одним із найсильніших предикторів поведінкових стратегій та адаптивних навичок у навчальному та соціальному середовищі.

Формування емоційної самооцінки у підлітків тісно пов'язане з розвитком рефлексивних та метакогнітивних процесів. Підліток здатний оцінювати власні емоційні реакції, співвідносити їх із очікуваннями оточення та обирати способи регуляції поведінки. Це дозволяє прогнозувати наслідки дій, запобігати конфліктам та формувати конструктивні соціальні взаємодії. Підлітки з високим рівнем емоційної самооцінки демонструють стійкість до стресу, ефективно

вирішують міжособистісні суперечки та підтримують позитивні соціальні зв'язки [13, 14].

Фізична самооцінка у підлітковому віці набуває особливого значення через швидкі фізіологічні зміни, пов'язані з періодом статевого дозрівання. Відчуття власного тіла, рівень розвитку фізичних навичок і сприйняття зовнішнього вигляду впливають на впевненість у собі та готовність брати участь у соціальних і навчальних активностях. Підлітки, які позитивно оцінюють свій фізичний стан, легше інтегруються у колектив, демонструють активність у групових проектах і спорту, тоді як низька фізична самооцінка може провокувати сором'язливість, соціальну ізоляцію та уникання контактів. Важливим аспектом розвитку самооцінки у підлітків є її взаємозв'язок із соціальною адаптацією та конфліктною поведінкою. Підлітки з адекватною самооцінкою частіше демонструють конструктивні стратегії взаємодії, здатність до компромісу та ефективне вирішення конфліктів, що сприяє успішній соціальній адаптації. Низька або нестійка самооцінка може підвищувати ризик деструктивних стратегій поведінки, конфліктів із однолітками та педагогами, а також ускладнювати навчальні та соціальні досягнення.

Процес формування самооцінки у підлітків є динамічним і потребує постійної соціальної та емоційної підтримки. Важливу роль відіграють конструктивні зворотні зв'язки з боку дорослих, позитивне підкріплення досягнень, а також розвиток навичок саморефлексії та самоконтролю. Саме інтеграція підтримки з боку дорослих і власних ресурсів підлітка забезпечує формування адекватної, стабільної та багатовимірної самооцінки, яка слугує фундаментом для подальшого розвитку особистості, ефективної соціальної адаптації та самореалізації.

Самооцінка підлітка є визначальним чинником його поведінки у конфліктних ситуаціях і соціальної адаптації. Вона визначає здатність особистості усвідомлювати власні можливості, оцінювати ресурси та межі власної компетентності, що безпосередньо впливає на вибір стратегій поведінки. Підлітки з високою і адекватною самооцінкою частіше демонструють

конструктивну поведінку у взаємодії з однолітками та дорослими, вміють висловлювати власну позицію без агресії, знаходити компроміси та уникати конфліктів, що забезпечує стабільність соціальних взаємин і ефективну інтеграцію у колектив. Низький або нестійкий рівень самооцінки підвищує ризик деструктивних моделей поведінки. Підлітки, які негативно оцінюють власні здібності та можливості, частіше реагують на критику агресивно, демонструють уникання відповідальності або конфліктність. Вони сприймають невдачі як загрозу власній значущості, що посилює внутрішні суперечності та негативні емоційні реакції. Така поведінка ускладнює навчальну діяльність і соціальну інтеграцію, знижує ефективність міжособистісних взаємодій і підвищує рівень стресу. Соціальна адаптація підлітка залежить від здатності підтримувати стабільні стосунки з ровесниками та дорослими, брати активну участь у колективній діяльності та дотримуватися соціальних норм. Адекватна самооцінка забезпечує позитивне сприйняття власної ролі у групі, розвиток емпатії та здатність до співпраці, а також формує конструктивні навички вирішення конфліктів. Підлітки з високою самооцінкою активно залучаються до навчальної та соціальної діяльності, зберігають позитивний емоційний стан і демонструють менший ризик виникнення конфліктів.

Емоційна складова самооцінки тісно пов'язана з конфліктною поведінкою. Підлітки з позитивним ставленням до власних емоцій здатні регулювати реакції у конфліктних ситуаціях, контролювати імпульси та запобігати агресивним або деструктивним проявам. Низька емоційна самооцінка провокує невпевненість, підвищену дратівливість і схильність до імпульсивних дій, що ускладнює соціальну взаємодію і знижує адаптивні можливості підлітка. Академічна і соціальна самооцінка формують стратегії поведінки у навчальному середовищі. Підлітки з високою академічною самооцінкою демонструють активність, готовність до співпраці з педагогами та однолітками, здатність долати труднощі без конфліктних реакцій. Низький рівень академічної самооцінки підвищує ймовірність конфліктних ситуацій через невдоволення власними результатами, формує уникання складних завдань та пасивність у навчанні. Соціальна

самооцінка визначає якість міжособистісних контактів. Підлітки, які позитивно оцінюють власні соціальні здібності, здатні ефективно будувати взаємини, підтримувати дружні стосунки та уникати конфліктів. Низька соціальна самооцінка, навпаки, підвищує ризик конфліктних ситуацій, проявів агресії або соціальної ізоляції. Це особливо важливо у підлітковому віці, оскільки рівень інтеграції у колектив впливає на психоемоційний стан, мотивацію до навчання та формування соціальних навичок. Фізична самооцінка також впливає на соціальну адаптацію та конфліктну поведінку. Позитивне сприйняття власного тіла та фізичних можливостей підвищує впевненість у соціальних взаємодіях, активність у колективних заходах і сприяє зниженню конфліктності. Негативна фізична самооцінка може провокувати сором'язливість, уникання групових активностей та конфліктні ситуації через невпевненість у собі.

Комплексний аналіз зв'язку самооцінки та конфліктної поведінки демонструє, що рівень самооцінки визначає вибір стратегій поведінки у конфліктних ситуаціях, впливає на соціальну активність і здатність до адаптації. Підлітки з адекватною самооцінкою частіше демонструють конструктивні моделі взаємодії, зберігають емоційне благополуччя та успішно інтегруються у навчальне і соціальне середовище. Соціальна адаптація у підлітковому віці визначається здатністю реалізовувати власні ресурси та взаємодіяти з оточенням. Конструктивна самооцінка зменшує частоту конфліктів, підвищує мотивацію до навчання, розвиває навички співпраці та соціальної компетентності. Психологічна підтримка, розвиток рефлексії та емоційної регуляції є необхідними умовами для формування стабільної та адекватної самооцінки, що забезпечує ефективну соціальну адаптацію та особистісне становлення підлітка.

Самооцінка є багатовимірним і динамічним психічним явищем, що включає глобальну та компонентну структури (соціальну, академічну, емоційну, фізичну) та виконує регуляторну, мотиваційну й адаптивну функції. Вона визначає поведінкові стратегії підлітка, впливає на емоційний стан та соціальну активність, а також безпосередньо взаємопов'язана з конфліктною поведінкою та соціальною адаптацією. Адекватна і стабільна самооцінка сприяє формуванню

конструктивних моделей поведінки, ефективної інтеграції у колектив і розвитку особистості, тоді як низька або нестійка самооцінка підвищує ризик деструктивної поведінки, внутрішньоособистісних суперечностей та соціальної дезадаптації.

1.3. Взаємозв'язок конфліктності та самооцінки

Взаємозв'язок між самооцінкою та конфліктністю особистості є одним із ключових напрямів сучасної психологічної науки, оскільки ці психічні характеристики визначають поведінкові стратегії індивіда у соціальному середовищі. Конфліктність, як властивість особистості, проявляється у здатності або готовності вступати у суперечливі ситуації, а самооцінка визначає, як особистість сприймає власні ресурси для їх вирішення. Психологічні дослідження підкреслюють, що рівень самооцінки формує внутрішній орієнтир, через який підліток оцінює власні можливості, межі компетентності та здатність до адаптивної взаємодії з іншими. Адекватна самооцінка забезпечує високу ефективність соціальної регуляції поведінки, зменшує ризик деструктивних конфліктних реакцій і сприяє конструктивній взаємодії у колективі.

Теоретичні підходи до вивчення взаємозв'язку самооцінки і конфліктності підкреслюють багатовимірність цього явища. З одного боку, самооцінка включає когнітивні, емоційні та поведінкові компоненти, що визначають оцінку власних здібностей і соціальної значущості. З іншого боку, конфліктність відображає особистісну схильність до протиріч, суперечок або активного захисту своїх інтересів. Психологи виділяють, що високий рівень адекватної самооцінки корелює з конструктивними моделями поведінки у конфліктних ситуаціях, тоді як низька або нестійка самооцінка підвищує ймовірність деструктивних стратегій: агресивних, унікальних або пасивних реакцій. Важливим аспектом теоретичного аналізу є взаємозв'язок між рівнем самоповаги та формуванням поведінкових стратегій. Підлітки, які мають стабільну позитивну самооцінку, частіше демонструють здатність до компромісу, контролю емоцій та

передбачення наслідків конфліктних дій. Це дозволяє їм брати активну участь у соціальному житті колективу, підтримувати стабільні стосунки з однолітками та педагогами та уникати повторюваних конфліктних ситуацій. Натомість підлітки з низькою самооцінкою часто переживають невпевненість у власних можливостях, схильні до підвищеної тривожності та імпульсивних реакцій, що провокує часті конфлікти та соціальні непорозуміння [2].

Теоретичні моделі підкреслюють, що взаємозв'язок між самооцінкою та конфліктністю має динамічний характер. Він змінюється під впливом соціальних ситуацій, життєвого досвіду та вікових психологічних особливостей. Підлітковий період є критичним для розвитку цього взаємозв'язку, оскільки в цей час відбувається формування самосвідомості, соціальної ідентичності та мотиваційних орієнтирів. Соціальні порівняння, оцінки однолітків і дорослих, а також перші успіхи і невдачі стають ключовими чинниками, які впливають на стабільність самооцінки та прояви конфліктності. Особливу увагу дослідники приділяють компонентному аналізу взаємозв'язку. Соціальна самооцінка впливає на здатність підлітка до ефективної взаємодії у групі, визначає рівень емпатії, здатність до конструктивного вирішення суперечок та підтримку дружніх відносин. Академічна самооцінка пов'язана з мотивацією до навчання, готовністю долати труднощі та активною участю у спільних завданнях, що також зменшує конфліктність у навчальному середовищі. Емоційна самооцінка регулює емоційний стан, стресостійкість та здатність до самоконтролю у конфліктних ситуаціях. Фізична самооцінка впливає на впевненість у соціальних контактах, готовність до участі у групових заходах та активну соціальну поведінку. Комплексна взаємодія цих компонентів створює базу для вибору адаптивних або деструктивних стратегій поведінки підлітка у конфліктних ситуаціях.

У психологічній літературі виокремлюють кілька підходів до пояснення механізмів цього взаємозв'язку. Когнітивні моделі підкреслюють роль внутрішньої оцінки власних можливостей та ресурсів у прогнозуванні поведінки у конфлікті. Емоційно-ціннісні моделі акцентують увагу на впливі емоційної

стабільності та самооцінки на здатність до самоконтролю і конструктивної взаємодії. Соціально-психологічні підходи виділяють роль взаємодії з оточенням: прийняття або неприйняття соціальної групи впливає на самооцінку та визначає схильність до конфліктних дій. Ці підходи демонструють, що самооцінка є регулятором проявів конфліктності, формуючи як внутрішні механізми самоконтролю, так і зовнішні моделі поведінки. Важливо зазначити, що наукове вивчення цього взаємозв'язку дозволяє прогнозувати конфліктні ризики та визначати напрями психологічної підтримки. Теоретичні моделі підкреслюють, що стабільна і адекватна самооцінка зменшує ймовірність деструктивних конфліктів, сприяє розвитку конструктивних стратегій поведінки та підвищує ефективність соціальної адаптації підлітків. Цей аспект має безпосереднє практичне значення для педагогів та психологів, оскільки дозволяє формувати програми розвитку соціальної компетентності, навичок саморегуляції та конструктивного вирішення конфліктів.

Рівень самооцінки підлітка відіграє визначальну роль у формуванні його схильності до конфліктної поведінки. Самооцінка функціонує як внутрішній регулятор, що визначає здатність особистості оцінювати власні ресурси, обмеження та можливості для вирішення суперечливих ситуацій. Висока адекватна самооцінка забезпечує впевненість у власних силах, що сприяє конструктивному підходу до конфліктів. Підлітки з позитивною самооцінкою частіше застосовують стратегічні моделі поведінки, які передбачають пошук компромісів, взаємне врахування інтересів та ефективну комунікацію. Такі особи здатні контролювати емоційні реакції, прогнозувати наслідки дій і підтримувати стабільні соціальні зв'язки, що зменшує ризик виникнення повторюваних конфліктних ситуацій. Натомість низька або нестійка самооцінка є фактором підвищеної конфліктності. Підлітки, які недооцінюють власні здібності, часто відчують невпевненість, страх невдачі та соціальну тривожність, що провокує імпульсивні або агресивні реакції у відповідь на критику або протиріччя. Такі поведінкові стратегії характеризуються униканням відповідальності, конфліктністю у взаємодії з однолітками та педагогами, а також складнощами у

груповій діяльності. Вони схильні до підвищеної емоційної реактивності, що посилює внутрішні суперечності та негативно впливає на процес соціальної адаптації.

Дослідники підкреслюють, що вплив самооцінки на прояви конфліктності є компонентно-специфічним. Соціальна самооцінка визначає здатність підлітка ефективно взаємодіяти у колективі, дотримуватися норм групової поведінки та підтримувати дружні відносини. Підлітки з високою соціальною самооцінкою демонструють більш конструктивні моделі поведінки у конфліктних ситуаціях, здатні до активного вирішення суперечок та контролю емоційних реакцій. Низька соціальна самооцінка провокує замкненість, уникання контакту з однолітками, агресивні або пасивні дії, що ускладнює інтеграцію у колектив і формує середовище постійних конфліктів [8, 15].

Академічна самооцінка визначає ставлення до навчальної діяльності, готовність долати труднощі та здатність до самоконтролю. Підлітки з високою академічною самооцінкою частіше демонструють активну позицію у навчанні, проявляють ініціативу та конструктивно реагують на суперечливі ситуації, пов'язані з оцінкою їхніх знань або результатів роботи. Низький рівень академічної самооцінки підвищує ризик конфліктних реакцій через страх невдачі, невдоволення власними результатами або конкуренцією з однолітками. Це створює передумови для розвитку деструктивних стратегій поведінки, що проявляються у пасивності, униканні складних завдань та агресивних реакціях. Емоційна самооцінка визначає здатність підлітка регулювати власні емоції у конфліктних ситуаціях. Високий рівень емоційної самооцінки забезпечує стійкість до стресу, адекватну реакцію на провокації, контроль імпульсів та прогнозування наслідків дій. Підлітки з позитивною емоційною самооцінкою частіше вибирають конструктивні стратегії поведінки, демонструють емпатію та здатність до співпраці. Низька емоційна самооцінка провокує підвищену дратівливість, конфліктність, уникання відповідальності або агресивні реакції, що ускладнює соціальні взаємодії та навчальну діяльність. Фізична самооцінка також впливає на прояви конфліктності. Підлітки, які позитивно оцінюють

власний зовнішній вигляд та фізичні можливості, відчують впевненість у соціальних взаємодіях, активні у групових заходах та спортивних активностях, що зменшує конфліктність. Низька фізична самооцінка призводить до сором'язливості, уникання контактів, підвищеної тривожності та агресивних реакцій у ситуаціях соціальної взаємодії.

Взаємозв'язок між рівнем самооцінки та проявами конфліктності проявляється і у виборі поведінкових стратегій. Підлітки з адекватною самооцінкою демонструють конструктивні моделі поведінки, здатні до планування дій, пошуку компромісів та контролю емоцій. Низька або нестійка самооцінка провокує деструктивні стратегії, включно з униканням, агресією, імпульсивними реакціями, що підвищує частоту конфліктів у соціальному та навчальному середовищі. Психологи зазначають, що рівень самооцінки формує також ставлення підлітка до власних помилок і невдач. Особи з високою самооцінкою сприймають помилки як джерело досвіду і можливість розвитку, що знижує емоційне напруження та ризик конфліктних реакцій. Підлітки з низькою самооцінкою, навпаки, сприймають невдачі як загрозу власній значущості, що провокує внутрішні суперечності, тривожність та конфліктність у стосунках з оточенням.

Поведінка підлітка у конфліктних ситуаціях визначається механізмами саморегуляції, що включають контроль над емоціями, аналіз ситуації та корекцію власних дій. Підлітки з високою самооцінкою демонструють здатність передбачати наслідки власних дій, обирати ефективні способи реагування і підтримувати конструктивну взаємодію з оточенням. Вони керують імпульсивними реакціями, регулюють емоційний стан і використовують соціально прийнятні моделі поведінки, що сприяє зниженню частоти конфліктів. Натомість підлітки із низькою самооцінкою частіше проявляють імпульсивність, агресивність або унікальну поведінку. Вони не завжди здатні передбачити наслідки своїх дій і контролювати емоційні реакції, що підвищує ймовірність ескалації конфліктів та створює труднощі у соціальній інтеграції. Психологічні стратегії у конфліктних ситуаціях можна поділити на конструктивні та

деструктивні. Конструктивні стратегії включають активний пошук рішень, прийняття компромісів, емпатію до іншого учасника конфлікту та здатність контролювати емоції. Підлітки з високою самооцінкою частіше використовують саме такі стратегії, оскільки впевненість у власних силах дозволяє діяти цілеспрямовано, не втрачаючи самоповаги та не піддаючись тиску групи.

Деструктивні стратегії проявляються через агресію, уникання відповідальності або замкненість. Підлітки із низькою самооцінкою частіше обирають деструктивні способи реагування, оскільки конфлікт сприймається ними як загроза власній значущості, а навички ефективної саморегуляції недостатньо сформовані [7].

Ефективність психологічних стратегій залежить від когнітивних, емоційних та поведінкових ресурсів підлітка. Когнітивні ресурси дозволяють аналізувати конфлікт, оцінювати мотиви інших і прогнозувати наслідки дій. Емоційні ресурси забезпечують контроль над страхом, гнівом чи роздратуванням. Поведінкові ресурси проявляються у здатності реагувати адекватно, підтримувати комунікацію і взаємодіяти з колективом. Рівень самооцінки визначає, наскільки ці ресурси інтегровані у єдину систему саморегуляції. Розвиток рефлексивних навичок є ключовим для ефективної саморегуляції. Підліток, здатний оцінювати власні емоційні реакції та мотиви інших, обирає оптимальні способи поведінки. Рефлексивні навички взаємодіють із самоконтролем і емоційною регуляцією, формуючи основу для адаптивного реагування у суперечливих ситуаціях [5].

Соціальне середовище також впливає на механізми саморегуляції. Підлітки, які отримують підтримку від дорослих і однолітків, демонструють більшу здатність до конструктивної поведінки у конфліктних ситуаціях. Позитивна взаємодія з оточенням допомагає регулювати емоції, отримувати поради щодо прийняття рішень і закріплювати навички ефективної взаємодії. Негативне соціальне середовище або відсутність підтримки підвищує ймовірність деструктивної поведінки, особливо у підлітків із нестійкою самооцінкою. Механізми саморегуляції, психологічні стратегії та рівень

самооцінки взаємопов'язані. Вони визначають вибір способів реагування, контроль емоцій та здатність підтримувати конструктивну поведінку, що безпосередньо впливає на соціальну взаємодію підлітка та його адаптацію у колективі.

Взаємозв'язок конфліктності та самооцінки у підлітків проявляється особливо чітко через інтенсивні зміни соціальної та емоційної сфери. Підлітковий вік характеризується формуванням самосвідомості, активним соціальним порівнянням і підвищеною чутливістю до оцінки оточення. Рівень самооцінки визначає, наскільки підліток сприймає конфліктні ситуації як загрозу або як можливість для конструктивної взаємодії. Висока самооцінка забезпечує здатність оцінювати ситуацію об'єктивно, контролювати емоції та обирати адекватні способи вирішення суперечок. Підлітки з низькою самооцінкою схильні сприймати навіть незначні суперечки як особисту образу або невдачу, що провокує імпульсивні або агресивні реакції. Такі емоційні реакції підсилюють внутрішньоособистісну конфліктність і можуть трансформуватися у повторювані деструктивні взаємодії з однолітками та дорослими. У процесі соціальної взаємодії відбувається постійна корекція поведінкових моделей, а нестійка самооцінка може посилювати ризик конфліктів і ускладнювати адаптацію у навчальному середовищі.

Особливу роль відіграє взаємозв'язок між компонентами самооцінки і типами конфліктності. Наприклад, низька соціальна самооцінка корелює з підвищеною міжособистісною конфліктністю: підліток з невпевненістю у власній соціальній значущості частіше вступає у суперечки, відчуває труднощі у налагодженні контактів і демонструє агресивні або унікальні реакції. Академічна самооцінка визначає реакцію на конфлікти у навчальному середовищі: підлітки, які позитивно оцінюють свої навчальні здібності, здатні конструктивно вирішувати суперечки з учителями або однокласниками, тоді як низька академічна самооцінка може стимулювати уникання відповідальності або конфлікти через невдоволення результатами своєї діяльності [9, 19].

Емоційна складова самооцінки взаємопов'язана з внутрішньоособистісною конфліктністю. Підлітки, які оцінюють власну емоційну стабільність як високу, частіше демонструють здатність до самоконтролю, прогнозування наслідків своїх дій і конструктивного вирішення суперечок. Низька емоційна самооцінка формує схильність до імпульсивних реакцій, підвищує тривожність та агресивність, що ускладнює взаємодію з оточенням і впливає на соціальну адаптацію. Фізична самооцінка підлітків також впливає на прояв конфліктності. Позитивне сприйняття власного тіла і фізичних можливостей сприяє впевненості у соціальних контактах та знижує схильність до конфліктів. Негативна фізична самооцінка, навпаки, підсилює сором'язливість, соціальну ізоляцію та прояви деструктивної поведінки у взаємодії з ровесниками. Взаємозв'язок самооцінки та конфліктності проявляється у формуванні поведінкових стратегій. Підлітки з високою самооцінкою обирають більш конструктивні моделі взаємодії: вони здатні слухати опонента, знаходити компроміси та регулювати власні емоції у процесі конфлікту. Підлітки із низькою самооцінкою демонструють тенденцію до ескалації конфліктів, уникання спільної діяльності або агресивної реакції на критику.

Соціальна адаптація підлітків безпосередньо залежить від взаємодії рівня самооцінки та проявів конфліктності. Висока і стабільна самооцінка дозволяє інтегруватися у колектив, підтримувати дружні стосунки та ефективно вирішувати суперечки, тоді як нестійка або низька самооцінка підсилює ризик соціальної ізоляції та деструктивної поведінки [11].

Динаміка взаємозв'язку проявляється у різних ситуаціях повсякденного життя підлітка: у шкільному середовищі, сімейних взаємодіях та колективних заходах. Вплив самооцінки на конфліктну поведінку відзначається не лише на рівні окремих реакцій, а й у формуванні стабільних моделей поведінки, що визначають соціальну компетентність і адаптивність підлітка. Крім того, дослідження показують, що здатність до конструктивної поведінки у конфліктних ситуаціях підвищується при наявності інтегрованих когнітивних,

емоційних і поведінкових ресурсів. Підлітки з високою самооцінкою демонструють вищий рівень рефлексії, здатність аналізувати мотиви інших учасників конфлікту та передбачати наслідки своїх дій.

Взаємозв'язок конфліктності та самооцінки у підлітків демонструє тісну інтеграцію когнітивних, емоційних та поведінкових компонентів особистості. Рівень самооцінки визначає вибір стратегій поведінки у конфліктних ситуаціях, впливає на здатність до саморегуляції та регулювання емоцій, а також на ефективність соціальної адаптації. Підлітки з високою і адекватною самооцінкою частіше обирають конструктивні способи взаємодії, підтримують позитивні стосунки з однолітками та дорослими і демонструють стійкі моделі поведінки у навчальному та соціальному середовищі. Низька або нестійка самооцінка підсилює ризик деструктивної поведінки, внутрішньоособистісних суперечностей і конфліктних ситуацій, що ускладнює інтеграцію у колектив та знижує ефективність соціальної адаптації. Отже, знання про взаємозв'язок самооцінки та конфліктності має важливе практичне значення для розвитку конструктивних моделей поведінки та психологічного супроводу підлітків.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

Вивчення теоретичних аспектів конфліктності та самооцінки особистості підлітків виявило їхню тісну взаємозалежність і значення для соціальної та навчальної адаптації. Аналіз літератури показав, що конфліктність виступає багатовимірним психічним феноменом, який проявляється на внутрішньоособистісному, міжособистісному та груповому рівнях і формується під впливом як внутрішніх, так і соціальних факторів. У підлітковому віці особливу роль відіграють активні процеси самосвідомості, соціальне порівняння та емоційна чутливість, що визначає специфіку прояву конфліктності в навчальному та колективному середовищі.

Самооцінка виявилася ключовим механізмом регуляції поведінки та мотивації підлітка. Глобальна та компонентна структури самооцінки (соціальна,

академічна, емоційна, фізична) взаємопов'язані та визначають рівень впевненості, активності у навчанні, емоційну стабільність і здатність до соціальної взаємодії. Особливості розвитку самооцінки на різних етапах життя, а особливо у підлітковому віці, визначають готовність особистості до конструктивного вирішення конфліктних ситуацій і формування стійких моделей поведінки.

Вивчення взаємозв'язку самооцінки та конфліктності показало, що рівень самооцінки прямо впливає на вибір поведінкових стратегій у конфліктних ситуаціях, здатність до саморегуляції та ефективність соціальної адаптації. Підлітки з адекватною і стабільною самооцінкою частіше демонструють конструктивні моделі поведінки, ефективно взаємодіють з однолітками та педагогами, долають труднощі і активно включаються у соціальні процеси. Нестійка або низька самооцінка підсилює ризик деструктивних реакцій, внутрішніх суперечностей і конфліктів, що негативно впливає на навчальні результати та соціальну інтеграцію.

Таким чином, теоретичний аналіз підтвердив значення взаємозв'язку конфліктності та самооцінки як фундаменту для формування адаптивної, соціально компетентної і самостійної особистості підлітка. Знання про ці процеси має практичне значення для розробки ефективних програм психологічної підтримки, спрямованих на підвищення рівня самопізнання, регуляції поведінки та розвитку конструктивних стратегій взаємодії у соціальних і навчальних контекстах.

РОЗДІЛ 2

ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ КОНФЛІКТНОСТІ З САМООЦІНКОЮ ОСОБИСТОСТІ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ

2.1. Методологія проведення дослідження

Емпіричне дослідження взаємозв'язку конфліктності та самооцінки учнів старшої школи здійснювалося з метою визначення психологічних закономірностей прояву конфліктної поведінки та оцінки самосприйняття підлітків. Основна мета полягала у встановленні того, як рівень конфліктності співвідноситься з різними аспектами самооцінки, та виявленні механізмів, через які ці показники впливають на соціальну адаптацію та поведінкові стратегії старшокласників. Об'єктом дослідження визначено психологічні особливості старшокласників, що впливають на схильність до конфліктних взаємодій і формування самооцінки. Предмет дослідження охоплює безпосередньо взаємозв'язок між проявами конфліктності та компонентами самооцінки, що дозволяє оцінити, як внутрішні психічні механізми відображаються у поведінці підлітків у соціальному середовищі. Для досягнення поставленої мети були визначені такі завдання:

- Провести системний аналіз науково-психологічної літератури щодо конфліктності та самооцінки у підлітковому віці;
- Визначити рівень конфліктності учнів старшої школи за допомогою стандартизованих психодіагностичних методик;
- Оцінити рівень загальної та компонентної самооцінки учнів;
- Розробити практичні рекомендації щодо зниження рівня конфліктності та підвищення позитивної самооцінки старшокласників.

Організація дослідження передбачала поетапне проведення роботи: спершу здійснювався інформувальний етап, під час якого учні отримували пояснення про мету дослідження та добровільно давали згоду на участь. Потім проводилось тестування у спокійній, неформальній обстановці, щоб

мінімізувати вплив стресу на результати. Дослідження здійснювалось індивідуально та групово, залежно від методики, з дотриманням стандартних інструкцій і часу виконання тестів. Для забезпечення конфіденційності результати кожного учня оброблялися анонімно.

Вибіркова група складалася з 35 учнів старших класів Комунального закладу СМО «Валківська школа мистецтв». Підлітки різних вікових груп, з різним рівнем навчальної успішності та соціальної активності, брали участь на добровільній основі та зі згоди їхніх батьків. Така вибірка дозволила забезпечити первинне емпіричне оцінювання взаємозв'язку конфліктності та самооцінки, виявити основні тенденції та провести порівняльний аналіз окремих груп.

Методи дослідження включали стандартизовані психометричні шкали, кожна з яких обрана з урахуванням наукової достовірності та адаптованості до українського освітнього середовища:

1. Шкала самооцінки М. Розенберга. Ця методика призначена для вимірювання загального рівня самооцінки, тобто суб'єктивної оцінки власної цінності та компетентності. Шкала складається з серії тверджень, на які респондент дає відповідь за допомогою чотирибальної системи оцінювання. Результати дозволяють визначити стабільність та адекватність самооцінки, а також виділити тенденції до завищеної або заниженої оцінки власних можливостей. Шкала широко використовується у психологічних дослідженнях підлітків та забезпечує надійний показник емоційного та соціального благополуччя учнів. Для проведення тестування учні отримували письмові інструкції, і час на виконання тесту не перевищував 15 хвилин, що дозволяло мінімізувати втому та підвищити достовірність відповідей.

2. Шкала соціальної адаптації Е. Берна. Методика спрямована на оцінку міжособистісних взаємодій та рівня адаптивності учнів у соціальному середовищі. Вона дозволяє визначити, наскільки підлітки здатні будувати конструктивні контакти, підтримувати дружні стосунки та ефективно вирішувати конфліктні ситуації. Шкала включає низку питань, що відображають різні аспекти соціальної взаємодії, включаючи комунікаційні навички, здатність

до компромісу та саморегуляції. Результати дають змогу оцінити не лише поточний рівень адаптації, але й прогнозувати ймовірні труднощі у взаємодії з оточенням. Тестування проводилось у груповому форматі під контролем психолога, що дозволяло швидко та ефективно зібрати дані.

3. Шкала конфліктності В. Куликова. Цей інструмент дозволяє оцінити рівень конфліктності та виділити стилі поведінки у конфліктних ситуаціях. Методика включає опитувальник із запитаннями, спрямованими на виявлення схильності до агресивних, унікальних або конструктивних стратегій взаємодії. Аналіз результатів шкали дає змогу оцінити, наскільки конфліктність пов'язана з емоційними, когнітивними та соціальними характеристиками особистості. Для підлітків це особливо важливо, оскільки результати відображають реальні моделі поведінки у навчальному та соціальному середовищі. Проведення тесту здійснювалося індивідуально, що дозволяло знизити соціальний тиск і отримати більш щирі відповіді.

Гіпотеза дослідження формулювалася так: підвищений рівень конфліктності учнів старшої школи асоційований із нижчим рівнем самооцінки. Перевірка гіпотези здійснювалась шляхом кореляційного аналізу отриманих даних та порівняння показників різних компонентів самооцінки та проявів конфліктності.

Важливим аспектом організації дослідження було створення умов для максимальної об'єктивності та достовірності отриманих даних: стандартизоване тестування, дотримання інструкцій, анонімність, контроль часу та психологічна підтримка учнів під час виконання методик. Такий підхід забезпечує наукову валідність результатів і дозволяє робити обґрунтовані висновки про взаємозв'язок конфліктності та самооцінки підлітків.

2.2. Обробка даних дослідження та їх наукова інтерпретація

Після завершення збору емпіричних даних наступним етапом стало їхнє опрацювання та аналіз. Застосування кореляційних і порівняльних методів

дозволило оцінити взаємозв'язок конфліктності та самооцінки, виділити специфічні закономірності поведінки старшокласників і надати науково обґрунтовану інтерпретацію отриманих результатів.

Шкала самооцінки М. Розенберга є одним із найпоширеніших психодіагностичних інструментів для визначення загального рівня самооцінки особистості. Вона дозволяє оцінити ступінь прийняття індивідом самого себе, його задоволеність власними якостями та відчуття власної цінності. У межах дослідження шкала використовувалася з метою виявлення загального рівня самооцінки старшокласників, а також для подальшого аналізу зв'язку між самооцінкою та конфліктністю. Результати опитування вибірки дослідження подані в Табл. 2.1.

Таблиця 2.1.

Рівні самооцінки учасників вибірки за методикою М. Розенберга

Рівень самооцінки	Кількість учнів	Відсоток (%)	Характеристика
Високий	12	34,3	Впевнені у собі, емоційно стабільні, адекватно оцінюють власні можливості
Середній	15	42,8	Загалом приймають себе, але схильні до ситуативних коливань самооцінки
Низький	8	22,9	Схильні до самокритичності, невпевнені у своїх силах, емоційно вразливі

Аналіз отриманих даних свідчить, що більшість опитаних учнів (42,8 %) мають середній рівень самооцінки, що є типовим для підліткового віку. Ця група характеризується певною нестійкістю самосприйняття, схильністю до сумнівів у власних силах, особливо у ситуаціях оцінювання з боку дорослих або однолітків. Для старшокласників середній рівень самооцінки часто відображає перехідний характер формування «Я-концепції» — від зовнішньої залежності (думка оточення) до внутрішньої автономії (власна оцінка себе). Високий рівень самооцінки, який виявлено у 34,3 % учнів, свідчить про достатній рівень самоприйняття, упевненості у своїх здібностях, адекватне ставлення до власних

успіхів і невдач. Такі підлітки зазвичай мають стабільні соціальні зв'язки, демонструють ініціативність, відповідальність і здатність до конструктивного розв'язання конфліктів. Їхня самооцінка базується не лише на зовнішніх досягненнях, а й на внутрішньому відчутті власної цінності, що є показником сформованого почуття самоповаги. Натомість 22,9 % респондентів мають занижену самооцінку, що супроводжується невпевненістю, підвищеною чутливістю до критики, тривожністю та схильністю уникати відповідальності. Такі учні часто мають труднощі у спілкуванні, потребують схвалення з боку значущих дорослих, що вказує на незавершеність процесу формування особистісної автономії.

Наочно розподіл рівнів самооцінки вибірки представлено на Рис. 2.1.

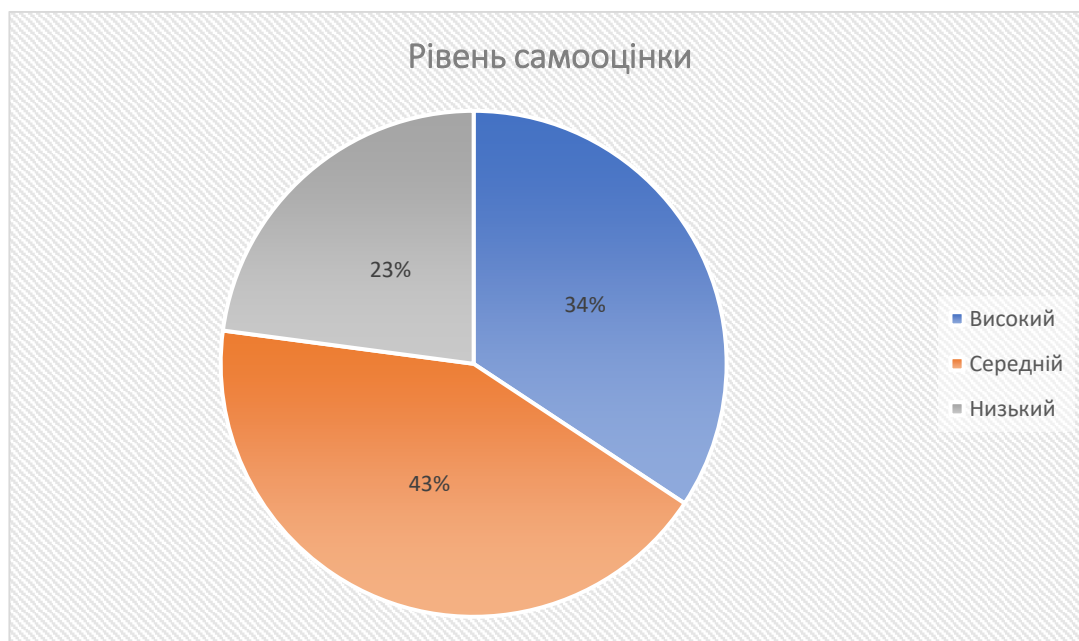

Рис. 2.1. Розподіл рівнів самооцінки серед вибірки за шкалою М. Розенберга.

Отримані результати узгоджуються з положеннями сучасних досліджень у підлітковій психології, де підкреслюється, що старший шкільний вік є критичним періодом формування стабільної самооцінки. Саме в цей час підлітки починають більш свідомо ставитися до власних якостей і досягнень, порівнюють себе з однолітками, що може як зміцнювати, так і знижувати рівень самоповаги. Важливим є те, що переважання середнього рівня самооцінки вказує на потенціал для розвитку позитивного самосприйняття за умови сприятливого

соціально-психологічного клімату. Наявність групи з низьким рівнем самооцінки вимагає додаткової уваги з боку педагогів і шкільних психологів, оскільки саме ця категорія учнів найчастіше схильна до внутрішніх конфліктів, соціальної ізоляції або демонстративної поведінки як компенсаторної реакції на невпевненість у собі.

Таким чином, результати шкали Розенберга підтверджують, що самооцінка учнів старшої школи є неоднорідною структурою, яка перебуває у процесі становлення. Ця особливість має бути врахована під час аналізу конфліктності, оскільки саме рівень самооцінки виступає ключовим регулятором поведінки підлітків у міжособистісних взаємодіях.

Методика Е. Берна, спрямована на оцінку соціальної адаптації, базується на положеннях транзакційного аналізу, що розглядає міжособистісну взаємодію як систему комунікативних транзакцій між трьома Его-станами особистості — «Батько», «Дорослий» і «Дитина». Цей інструмент дозволяє дослідити, наскільки гармонійно особистість функціонує в соціумі, як вона реагує на міжособистісні ситуації, регулює власну поведінку та адаптується до вимог навколишнього середовища. У підлітковому віці показники соціальної адаптації мають особливе значення, оскільки саме в цей період формується здатність до конструктивної комунікації, прийняття соціальних ролей і саморегуляції у стосунках з оточенням. У ході емпіричного дослідження за шкалою Е. Берна оцінювалися такі параметри: рівень соціальної зрілості, емоційної врівноваженості, комунікативної гнучкості та адекватності поведінкових реакцій у міжособистісних ситуаціях. За результатами тестування вибірки дослідження було отримано узагальнені показники рівня соціальної адаптації, подані в Табл. 2.2.

Отримані результати свідчать, що майже половина досліджуваних старшокласників (48,6 %) мають середній рівень соціальної адаптації, що є типовим для цього вікового періоду. Для таких учнів характерна відносна гармонія між прагненням до самостійності та залежністю від соціального

оточення. Їхня поведінка загалом адекватна, однак вони схильні до ситуативних коливань настрою, що може ускладнювати стабільність соціальних контактів.

Таблиця 2.2.

Рівні соціальної адаптації учасників вибірки за методикою Е. Берна

Рівень соціальної адаптації	Кількість учнів	Відсоток (%)	Характеристика
Високий	10	28,6	Учні демонструють зрілість у спілкуванні, впевненість, емоційну стабільність, здатність до конструктивного вирішення проблемних ситуацій
Середній	17	48,6	Характеризуються відносною соціальною врівноваженістю, адекватною поведінкою, але іноді схильні до імпульсивності та залежності від емоційного стану
Низький	8	22,8	Відзначаються труднощами у спілкуванні, емоційною нестійкістю, схильністю до конфліктів і уникання відповідальності

Близько третини респондентів (28,6 %) виявили високий рівень соціальної адаптації, який характеризується впевненістю у собі, стабільною емоційною саморегуляцією, вмінням приймати рішення і брати відповідальність. Такі підлітки, як правило, мають розвинені навички соціальної компетентності, демонструють адекватні реакції на міжособистісні труднощі, що свідчить про сформованість конструктивних стратегій спілкування. Разом з тим 22,8 % учнів продемонстрували низький рівень соціальної адаптації, що проявляється у надмірній залежності від зовнішньої оцінки, невпевненості у спілкуванні, конфліктності, емоційній нестійкості. Ця група підлітків частіше зазнає труднощів у налагодженні позитивних стосунків з однолітками, уникає ситуацій соціальної конкуренції або реагує на них агресивно. Для них характерне домінування Его-станів «Дитина» або «Батько», що свідчить про недостатню сформованість «Дорослого» — раціональної та відповідальної частини особистості, яка забезпечує адекватну адаптацію.

Наочно рівні соціальної адаптації у вибірці представлено на Рис. 2.2.

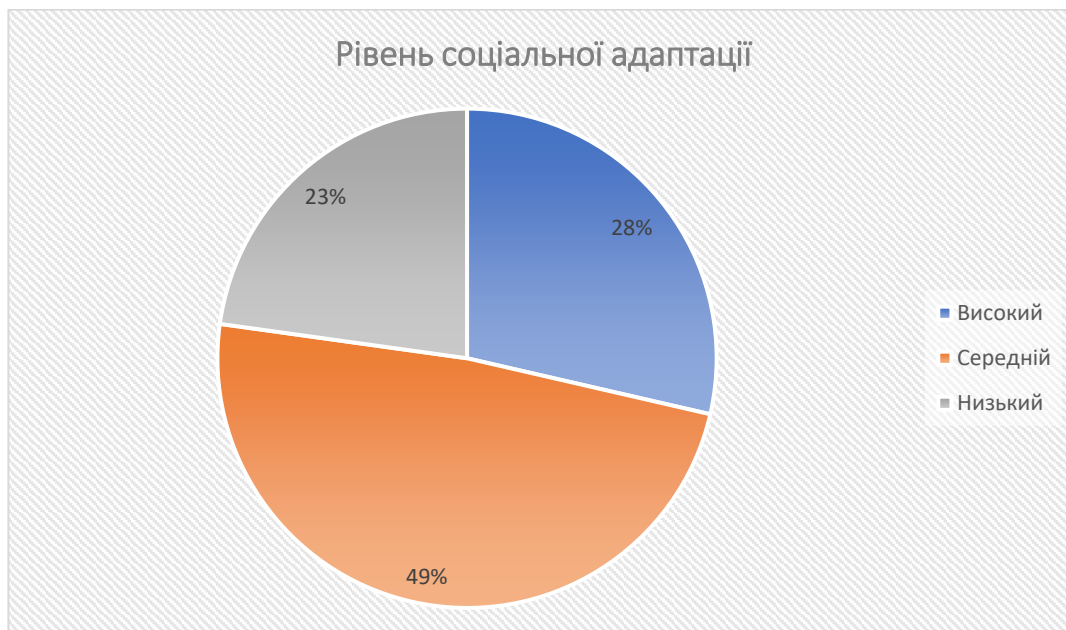

Рис. 2.2. Розподіл рівнів соціальної адаптації серед вибірки за методикою Е. Берна.

Спостерігається певна тенденція: учні з високим рівнем самооцінки (за шкалою Розенберга) здебільшого мають і високі показники соціальної адаптації. Навпаки, респонденти з низькою самооцінкою демонструють труднощі в комунікативній сфері, що виявляється у схильності до соціальної ізоляції або агресивного самоствердження. Такий взаємозв'язок підтверджує важливу роль самооцінки як чинника соціальної ефективності, що визначає якість міжособистісних стосунків у шкільному колективі. Аналіз результатів засвідчив також, що високий рівень адаптованості часто поєднується з більш зрілими моделями емоційного реагування. Такі учні рідше потрапляють у конфліктні ситуації, а якщо ї трапляються подібні випадки, вони здатні вирішувати їх конструктивно, без ескалації. Натомість підлітки з низьким рівнем адаптації схильні діяти імпульсивно, що знижує ефективність їхніх соціальних контактів і створює передумови для конфліктності.

Методика В. Куликова призначена для діагностики загальної схильності особистості до конфліктної поведінки та визначення її основних проявів у міжособистісній взаємодії. Вона ґрунтується на аналізі емоційних, когнітивних та поведінкових аспектів конфліктності — зокрема, на схильності особистості

сприймати ситуації як конфліктні, на рівні самоконтролю, емоційній реактивності та типових стратегіях поведінки у спірних обставинах. У межах нашого дослідження методика застосовувалася з метою виявлення рівнів конфліктності старшокласників та аналізу взаємозв'язку цих показників із рівнем їхньої самооцінки й соціальної адаптованості. За результатами обробки даних учасників вибірки дослідження було визначено три основні рівні конфліктності — високий, середній та низький, що подані в Табл. 2.3.

Таблиця 2.3.

Рівні конфліктності учасників вибірки за методикою В. Куликова

Рівень конфліктності	Кількість учнів	Відсоток (%)	Характеристика
Високий	9	25,7	Схильні до емоційних вибухів, нетерпимості до критики, труднощів у саморегуляції; часто ініціюють конфлікти або реагують агресивно
Середній	18	51,4	Зазвичай контролюють власні емоції, однак у стресових ситуаціях можуть виявляти роздратування або захисну поведінку
Низький	8	22,9	Врівноважені, спокійні, уникають конфліктів, прагнуть компромісів та підтримки позитивних стосунків

Аналіз отриманих результатів свідчить, що більшість старшокласників (51,4 %) мають середній рівень конфліктності, що є очікуваним для підліткового віку, коли емоційна реактивність поєднується зі зростаючим самоконтролем. Такі учні здатні до конструктивної взаємодії, однак у ситуаціях фрустрації або конкуренції можуть проявляти роздратування, образливість чи тимчасову ворожість. Подібна поведінка, як правило, є ситуативною й залежить від рівня стресу, соціального тиску або почуття несправедливості. Група з високим рівнем конфліктності (25,7 %) демонструє підвищену емоційну напругу, невміння адекватно виражати незадоволення та схильність сприймати нейтральні ситуації

як загрозливі. Для таких учнів характерні імпульсивність, нетерпимість до критики, прагнення домінувати у спілкуванні. У міжособистісних стосунках вони часто вдаються до суперництва або агресії як способу самоствердження. Наявність цієї групи свідчить про потребу у формуванні в них навичок емоційної регуляції та розвитку соціально прийнятних стратегій розв'язання конфліктів. Низький рівень конфліктності (22,9 %) відзначається серед учнів, які характеризуються високим рівнем самоконтролю, толерантністю та прагненням до гармонійних стосунків. Вони схильні до компромісів, демонструють емоційну врівноваженість і не виявляють агресії у відповідь на провокативні дії. Проте надмірне прагнення уникати конфліктів іноді може супроводжуватись пасивністю або заниженим рівнем самооцінки, що створює ризик внутрішніх переживань при зовнішній стриманості.

Наочно розподіл вибірки за рівнями конфліктності представлено на Рис. 2.3.

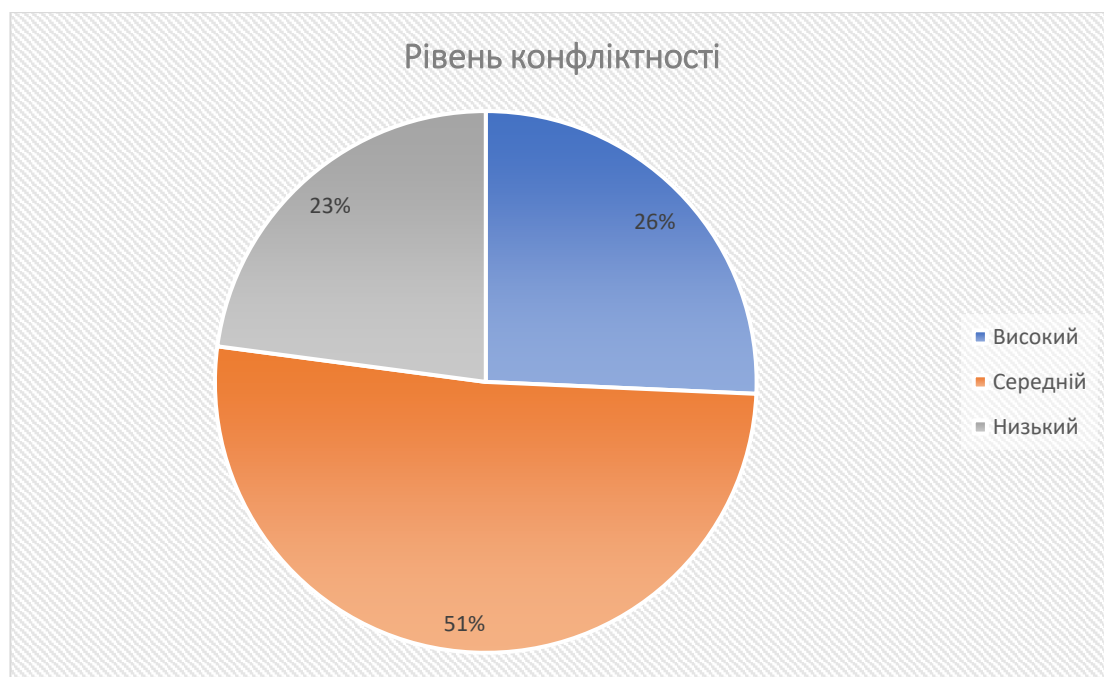

Рис. 2.3. Розподіл рівнів конфліктності серед вибірки за шкалою В. Куликова.

Отримані результати співвідносяться з показниками за шкалою самооцінки М. Розенберга та шкалою соціальної адаптації Е. Берна. Учні з високим рівнем самооцінки та соціальної адаптованості частіше демонструють низький або

середній рівень конфліктності, що вказує на їхню здатність ефективно регулювати емоції й будувати конструктивні взаємини. Натомість респонденти з низькою самооцінкою і труднощами в адаптації виявили підвищену конфліктність, що може бути наслідком компенсаторних механізмів — спробою захистити вразливе «Я» через демонстративну або опозиційну поведінку. Важливо також відзначити, що частина старшокласників із середнім рівнем конфліктності проявляє ситуативні коливання — у спокійних умовах вони здатні до стриманості, але в емоційно напружених ситуаціях можуть виявляти агресію або вербальну оборонну реакцію. Такі особливості відображають специфіку перехідного віку, коли потреба в самоствердженні та визнанні з боку ровесників поєднується з емоційною нестабільністю. Це підтверджує необхідність розвитку навичок конструктивного розв'язання конфліктів у старших класах як важливого етапу становлення соціальної зрілості.

Для більш наочного представлення отриманих результатів було здійснено порівняльний аналіз рівнів самооцінки, соціальної адаптації та конфліктності серед старшокласників. Зведені дані подано на Рис. 2.4. Це дозволяє простежити взаємозв'язки між показниками трьох досліджуваних характеристик і визначити загальні тенденції у розвитку особистісної сфери учнів старшої школи.

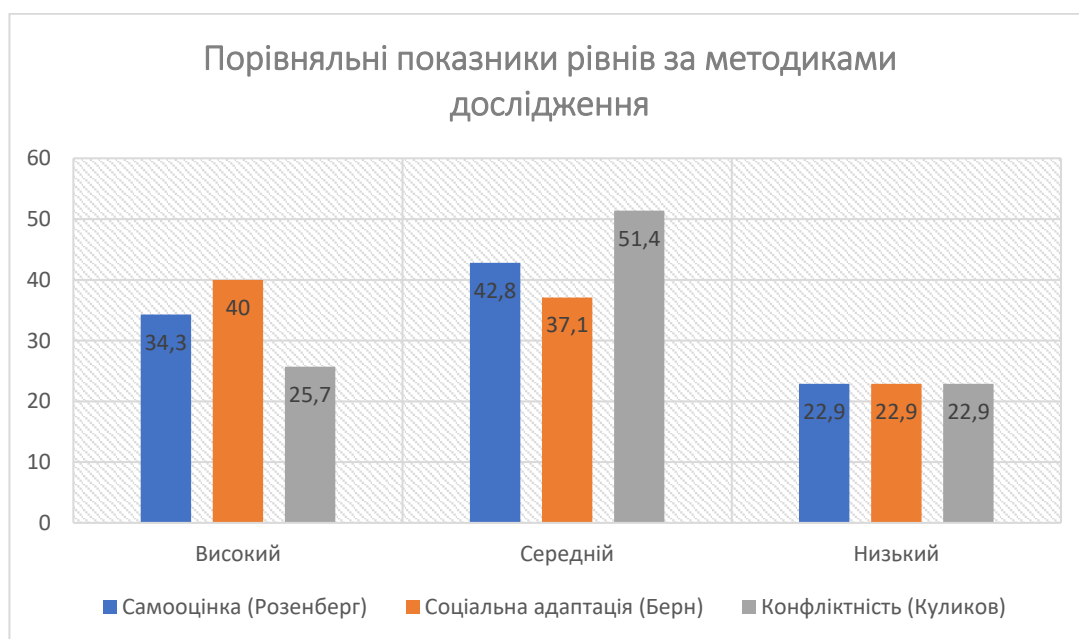

Рис. 2.4. Порівняльний розподіл рівнів самооцінки за М. Розенбергом, соціальної адаптації за Е. Берном та конфліктності В. Куликовим.

Як видно з представлених даних, найбільша частка старшокласників має середні показники за всіма трьома методиками, що свідчить про відносну емоційну та соціальну збалансованість більшості вибірки. Водночас спостерігається зворотна залежність між рівнем самооцінки та конфліктністю — підлітки з вищою самооцінкою та більшою соціальною адаптованістю демонструють нижчу схильність до конфліктної поведінки. Така узгодженість результатів підтверджує взаємозв'язок внутрішньої самооцінки, соціального функціонування та міжособистісної поведінки в підлітковому віці.

Для виявлення взаємозв'язку між основними досліджуваними змінними — рівнем самооцінки, показниками соціальної адаптації та рівнем конфліктності — було проведено кореляційний аналіз за допомогою коефіцієнта Пірсона. Такий підхід дозволив визначити ступінь і напрям статистичного зв'язку між вказаними характеристиками особистості. Аналіз здійснювався на основі усереднених показників за кожною методикою серед вибірки нашого дослідження. Отримані результати подано у Табл. 2.4.

Таблиця 2.4.

**Кореляційна матриця взаємозв'язків між показниками самооцінки,
соціальної адаптації та конфліктності**

Показники	Самооцінка	Соціальна адаптація	Конфліктність
Самооцінка	1,00	0,64	-0,58
Соціальна адаптація	0,64	1,00	-0,52
Конфліктність	-0,58	-0,52	1,00

Прим.: ($p < 0.05$ — зв'язок статистично значущий).

Отримані результати демонструють наявність помітних кореляційних зв'язків між досліджуваними змінними. Зокрема, встановлено середню позитивну кореляцію між самооцінкою та соціальною адаптацією ($r = 0,64$), що свідчить про те, що учні з вищою самооцінкою краще інтегровані в соціальне середовище, мають розвинені навички спілкування і схильні до конструктивної

поведінки у взаємодії з ровесниками та дорослими. Водночас виявлено середньо-негативний зв'язок між самооцінкою та конфліктністю ($r = -0,58$), який підтверджує гіпотезу про те, що зниження самооцінки асоційоване з підвищенням рівня конфліктності. Підлітки з невпевненістю у власних силах частіше реагують агресивно або оборонно в ситуаціях взаємодії, виявляючи емоційну нестійкість. Також негативна кореляція між соціальною адаптацією та конфліктністю ($r = -0,52$) свідчить, що більш адаптовані старшокласники рідше демонструють схильність до конфліктів, оскільки володіють ефективнішими механізмами саморегуляції та комунікативними навичками. Отже, встановлені взаємозв'язки відображають єдину тенденцію: позитивний образ "Я" і високий рівень соціальної компетентності виступають захисними факторами від підвищеної конфліктності, тоді як низька самооцінка та труднощі соціальної адаптації підсилюють схильність до конфліктної поведінки.

Узагальнення результатів кореляційного аналізу дозволяє зробити висновок про існування взаємозалежної системи особистісних параметрів, що визначають характер міжособистісних взаємин підлітків і рівень їхньої емоційно-соціальної стабільності.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

Емпіричне дослідження підтвердило наявність тісного взаємозв'язку між рівнем конфліктності та самооцінкою учнів старшої школи. За результатами опитувань, більшість підлітків демонструють середній рівень самооцінки, який характеризується ситуативною нестійкістю самосприйняття. Високий рівень самооцінки корелює з ефективною соціальною адаптацією та конструктивними моделями поведінки у конфліктних ситуаціях, тоді як низький рівень самооцінки асоційований із підвищеною схильністю до конфліктності та труднощами у міжособистісних взаємодіях.

Кореляційний аналіз підтвердив статистично значущі зв'язки між показниками: позитивний зв'язок самооцінки та соціальної адаптації,

негативний зв'язок самооцінки та конфліктності, а також негативний зв'язок соціальної адаптації та конфліктності. Це свідчить про те, що рівень самоповаги та здатність до адаптації виступають ключовими регуляторами поведінкових стратегій підлітків у соціальному середовищі.

Отримані результати дозволяють зробити висновок про необхідність системного підходу у формуванні позитивної самооцінки та розвитку соціальних навичок старшокласників як засобу зниження конфліктності та підвищення ефективності соціальної інтеграції. Вони можуть бути використані для розробки практичних рекомендацій для педагогів і шкільних психологів з метою підтримки емоційного благополуччя підлітків та формування конструктивних моделей поведінки.

РОЗДІЛ 3

РОЗРОБКА ПРОГРАМИ КОРЕКЦІЇ КОНФЛІКТНОЇ ПОВЕДІНКИ ТА ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОЇ САМООЦІНКИ У СТАРШОКЛАСНИКІВ

3.1. Практичні рекомендації для зниження конфліктності та розвитку позитивної самооцінки у підлітків

Формування позитивної самооцінки та здатності до конструктивного вирішення конфліктних ситуацій є ключовими аспектами психологічного розвитку підлітків. Емпіричні дані, отримані у рамках проведеного дослідження, підтвердили існування взаємозв'язку між рівнем конфліктності та самооцінкою учнів старшої школи. Низька або нестійка самооцінка часто корелює з підвищеною конфліктністю, схильністю до агресивної або замкненої поведінки, а також із труднощами в соціальній адаптації. Виходячи з цього, практична робота з підлітками повинна охоплювати комплекс заходів, спрямованих одночасно на розвиток позитивної самооцінки та на формування ефективних стратегій регуляції конфліктної поведінки.

Основою практичних рекомендацій є психолого-педагогічний підхід, що враховує індивідуальні особливості підлітка, специфіку соціального оточення та вікові психологічні потреби. Одним із ключових принципів такого підходу є індивідуалізація втручання. Педагог або психолог повинен аналізувати не лише загальний рівень самооцінки та конфліктності, а й виділяти специфічні компоненти: соціальну, академічну, емоційну та фізичну самооцінку. Це дозволяє диференційовано підбирати завдання та вправи, які найбільш ефективно впливають на конкретну сферу самопізнання.

1. Робота над зниженням конфліктності.

Зниження рівня конфліктності у підлітків вимагає системного підходу, що поєднує психоедукаційні та тренінгові методики. Першим кроком є формування усвідомлення власних емоцій та поведінкових реакцій. Підлітки повинні

навчитися розпізнавати провідні емоції у момент конфлікту, визначати причини своєї агресії, роздратування чи замкненості. Вправи типу «емоційного щоденника», де підліток фіксує власні реакції на різні ситуації протягом тижня, дозволяють виробити навичку самостереження та виявити типові тригери конфліктності.

Другий аспект роботи — розвиток навичок конструктивної комунікації. Важливо навчити підлітків адекватно виражати власні почуття, потреби та думки без агресії або маніпуляції. Для цього ефективними є вправи на «я-повідомлення» та моделювання ситуацій конфлікту у безпечному середовищі, де кожен учасник може експериментувати з різними способами поведінки. Ця практика сприяє формуванню асертивності — здатності захищати власні права і водночас поважати права інших.

Третій напрямок включає формування стратегій саморегуляції. Підлітки часто піддаються імпульсивним реакціям, що підвищує ризик конфліктів. Практика релаксаційних технік, дихальних вправ, медитаційних міні-практик дозволяє зменшити рівень тривожності, підвищити контроль над емоціями та забезпечити більш адекватне реагування на провокаційні ситуації. Крім того, навчання підлітків методам проблемного вирішення, планування дій та оцінки наслідків допомагає знизити ризик конфліктів і стимулює розвиток рефлексивного мислення.

2. Робота над формуванням позитивної самооцінки.

Розвиток позитивної та адекватної самооцінки передбачає роботу над прийняттям себе, розпізнаванням власних сильних сторін та формуванням конструктивного внутрішнього діалогу. Одним із основних завдань є підтримка підлітка у процесі самопізнання. Важливим інструментом є вправи на саморефлексію, де учні аналізують власні досягнення, успіхи та труднощі, розвиваючи об'єктивне сприйняття себе.

Підвищення самооцінки в соціальній сфері включає роботу над навичками взаємодії та підтримки соціальних зв'язків. Підлітки повинні вчитися адекватно оцінювати свою соціальну компетентність, розвивати емпатію та здатність до

співпраці. Практичними методами є групові проекти, колективні справи на вирішення завдань, обговорення ситуацій, де успіх залежить від ефективної командної взаємодії. Такий підхід дозволяє підвищити соціальну самооцінку та знизити конфліктність через поліпшення міжособистісних відносин.

Академічна самооцінка формується через підтримку навчальної мотивації та впевненості у власних навчальних досягненнях. Практика включає постановку досяжних цілей, планування навчальних завдань та об'єктивну оцінку результатів. Підлітки повинні отримувати позитивний зворотний зв'язок, який підкреслює їхні зусилля та прогрес, а не лише кінцевий результат. Це допомагає формувати стійке відчуття компетентності та власної цінності.

Емоційна і фізична самооцінка підвищується через розвиток саморегуляції, підтримку здорового способу життя та формування адекватного ставлення до власного тіла. Важливо заохочувати підлітків до участі у спортивних та творчих активностях, оскільки успіхи у цих сферах позитивно впливають на загальну самооцінку та зменшують рівень конфліктності.

3. Інтегрований підхід.

Практичні рекомендації мають ґрунтуватися на комплексному підході, що поєднує роботу з емоціями, соціальною взаємодією та самосприйняттям. Наприклад, справи, спрямовані на підвищення соціальної компетентності, одночасно зменшують прояви конфліктності та підтримують позитивну самооцінку. Важливою умовою ефективності є системність і регулярність таких заходів, а також створення безпечного психологічного середовища, де підлітки можуть відкрито експериментувати з поведінкою та отримувати конструктивний зворотний зв'язок від педагогів і однолітків.

Крім того, психологи та педагоги повинні проводити регулярне моніторування рівня самооцінки та конфліктності, що дозволяє виявляти зміни у розвитку підлітків, своєчасно коригувати втручання та оцінювати ефективність застосованих методик. Такий підхід забезпечує інтеграцію теоретичних знань, отриманих у розділах 1 і 2, з практичною діяльністю, спрямованою на гармонізацію психоемоційного розвитку підлітків.

Отже, системна робота з підлітками у напрямку зниження конфліктності та розвитку позитивної самооцінки повинна поєднувати:

- Розвиток емоційної компетентності та навичок саморегуляції.
- Формування конструктивних стратегій поведінки у конфліктних ситуаціях.
- Підтримку позитивного самопізнання, усвідомлення власних сильних сторін та досягнень.
- Стимулювання соціальної взаємодії та розвитку комунікативних навичок.
- Регулярний моніторинг та індивідуалізацію втручань на основі отриманих даних.

Реалізація цих рекомендацій дозволяє створити умови для стабільного розвитку позитивної самооцінки, підвищення соціальної адаптації та зменшення проявів конфліктності, що є запорукою успішної соціалізації та психоемоційного благополуччя підлітків.

3.2. Розробка та впровадження психологічного тренінгу з регуляції конфліктної поведінки та формування позитивної самооцінки у підлітків

3.2.1. Мета та завдання психологічного тренінгу з регуляції конфліктної поведінки та формування позитивної самооцінки у підлітків.

Сучасні дослідження підкреслюють, що підлітковий вік характеризується підвищеною емоційною чутливістю, соціальною мобільністю та формуванням самосвідомості, що безпосередньо впливає на прояви конфліктності та рівень самооцінки. Самооцінка виступає ключовим регулятором поведінки, впливаючи на прийняття рішень, соціальні взаємодії та ефективність адаптаційних стратегій. Водночас схильність до конфліктної поведінки у старшокласників може стати перешкодою для продуктивної взаємодії в колективі, негативно впливати на навчальну діяльність і формування конструктивних міжособистісних відносин. Урахування цих факторів створює підґрунтя для

розробки спеціалізованого психологічного тренінгу, мета якого полягає у системному підході до розвитку позитивної самооцінки та зниження конфліктності.

Головна мета тренінгу — забезпечити підлітків ефективними психолого-педагогічними інструментами, які дозволяють формувати стабільну, реалістичну й позитивну самооцінку, а також навчити усвідомленого управління емоціями та поведінкою у конфліктних ситуаціях. Тренінг спрямований на формування вміння конструктивно вирішувати міжособистісні суперечності, підвищувати соціальну компетентність та здатність до саморегуляції, що є фундаментальними складовими успішної соціальної адаптації підлітка.

Для досягнення цієї мети визначено наступні завдання тренінгу:

1. Освітнє завдання:

– Забезпечити підлітків знаннями про психологічну природу конфліктів, види конфліктів, їхні причини та наслідки.

– Ознайомити учнів із роллю самооцінки у поведінкових та емоційних реакціях, а також її впливом на успішність соціальних взаємодій.

– Пояснити механізми саморегуляції та способи контролю власних емоцій у складних міжособистісних ситуаціях.

2. Розвивальне завдання:

– Розвивати навички емоційної компетентності, включно з ідентифікацією власних емоцій, усвідомленням емоційних станів інших людей та вмінням прогнозувати наслідки поведінки у конфліктних ситуаціях.

– Формувати здатність до критичного аналізу власних реакцій, самостереження та рефлексії, що дозволяє підлітку коригувати поведінку й адаптивно реагувати на виклики соціального середовища.

– Розвивати когнітивні навички ефективного вирішення конфліктів, планування дій та оцінки альтернативних стратегій поведінки.

3. Корекційне завдання:

– Знижувати рівень конфліктної поведінки через навчання конструктивним способам взаємодії, комунікації та пошуку компромісів.

– Усувати прояви агресивності, пасивності або уникання відповідальності, які можуть бути наслідком низької або нестійкої самооцінки.

– Підвищувати усвідомленість підлітків щодо власних сильних та слабких сторін, сприяючи формуванню більш адекватного сприйняття себе.

4. Профілактичне завдання:

– Сприяти запобіганню розвитку деструктивних поведінкових патернів у підлітковому середовищі, зокрема у взаємодії з однолітками та педагогами.

– Формувати стійкі моделі конструктивної соціальної поведінки, які будуть підтримуватися після завершення тренінгу завдяки опорі на позитивний досвід взаємодії та власні ресурси учнів.

– Підвищувати загальний рівень психологічної стійкості та готовності до адаптації в умовах соціальних змін і стресових факторів.

У практичному контексті визначення мети та завдань тренінгу має забезпечити відповідність обраних психотехнік реальним потребам старшокласників. Зокрема, тренінг передбачає комплексне використання когнітивно-поведінкових методів, рольових ігор, групових дискусій, вправ на емоційне усвідомлення та саморегуляцію, а також індивідуальних завдань для підвищення внутрішньої мотивації й розвитку навичок самопідтримки. Такий підхід дозволяє не лише активізувати ресурси особистості, а й створити сприятливі умови для відпрацювання навичок у безпечному середовищі, де помилки розглядаються як частина навчального процесу, а позитивна оцінка підсилює мотивацію до саморозвитку.

Важливим аспектом є інтеграція теоретичних знань із практичною діяльністю. Підлітки отримують не лише інформацію про психологічні механізми конфліктів та самооцінки, а й можливість безпосередньо застосувати ці знання у контрольованих ситуаціях, що дозволяє сформувати стійкі поведінкові стратегії. У результаті реалізації мети тренінгу очікується: підвищення рівня позитивної самооцінки, зниження проявів конфліктності, розвиток соціальної компетентності та саморегуляції, а також формування у

підлітків усвідомленого ставлення до власних емоцій, поведінки та міжособистісних взаємодій.

3.2.2. Структура та організація психологічного тренінгу «Баланс «Я»: тренінг емоційного самоконтролю та соціальної компетентності».

Для досягнення поставлених цілей тренінгу структура була побудована за модульним принципом, що дозволяє послідовно формувати у підлітків навички самоспостереження, емоційного регулювання та конструктивної взаємодії з оточенням. Кожен блок тренінгу передбачає конкретні вправи та завдання, спрямовані на розвиток відповідних психологічних компетентностей. У межах тренінгу передбачено чергування теоретичних пояснень, інтерактивних вправ та рефлексивних обговорень, що забезпечує як практичне відпрацювання навичок, так і усвідомлення власних переживань та поведінкових моделей. Наступні підрозділи детально описують кожний блок тренінгу, його цілі, зміст вправ і очікувані результати, що дозволяє чітко бачити логіку та послідовність роботи з підлітками.

Блок 1. Вступ та знайомство.

Мета: сформувати довірливу атмосферу, налаштувати підлітків на роботу в групі.

Завдання: знизити початкову тривожність, активізувати соціальні контакти, ознайомити учасників із структурою тренінгу.

Опис: Підлітки знайомляться один з одним через інтерактивні вправи. Використовується «круг знайомств» та «інтерв'ю партнера».

Вправи:

– «Ім'я та символ»: кожен учасник називає своє ім'я та придумує символ, що відображає його характер.

– «Мій настрій у колі»: учасники діляться, який емоційний стан мають на початку тренінгу.

Очікуваний ефект: формування групової довіри, активізація соціальної взаємодії, підготовка до подальших психологічних вправ.

Блок 2. Усвідомлення власних емоцій.

Мета: навчити учасників розпізнавати власні емоції та взаємозв'язок між емоційним станом і поведінкою.

Завдання: підвищити емоційну грамотність, сформувати навички самостереження.

Опис: Підлітки аналізують типові для себе емоційні реакції, оцінюють, як вони впливають на поведінку у конфліктних ситуаціях.

Вправи:

- «Карта емоцій»: малювання власної емоційної карти дня.
- «Емоційні ролі»: розігрування невеликих сцен, де учасники виражають різні емоції і обговорюють їх причини та наслідки.

Очікуваний ефект: формування усвідомленого контролю над емоційними проявами, підготовка до регуляції конфліктної поведінки.

Блок 3. Аналіз конфліктних ситуацій.

Мета: навчити розпізнавати конфліктні тригери та стилі поведінки в конфлікті.

Завдання: ідентифікувати власний стиль поведінки в конфліктних ситуаціях, розглянути альтернативні конструктивні стратегії.

Опис: Використовуються приклади з життя підлітків, групова дискусія, робота у парах.

Вправи:

- «Мої конфлікти»: учасники описують власний конфлікт і аналізують його причини та наслідки.
- «Стилі поведінки в конфлікті»: тренер демонструє основні стилі (уникання, протистояння, компроміс, співпраця) та група їх відпрацьовує на практиці.

Очікуваний ефект: формування навичок конструктивного реагування на конфлікти, підвищення самоконтролю.

Блок 4. Формування позитивної самооцінки.

Мета: підвищити усвідомлення власної цінності та розвитку впевненості в собі.

Завдання: допомогти підліткам виявити сильні сторони, працювати над внутрішньою оцінкою себе.

Опис: Робота з власними успіхами та досягненнями, аналіз ситуацій, де учасники почувалися компетентними.

Вправи:

– «Моя карта сильних сторін»: учасники записують свої досягнення і позитивні якості.

– «Позитивне «Я»»: формування афірмацій на основі власних сильних сторін і цілей.

Очікуваний ефект: підвищення самооцінки, усвідомлення власної цінності, розвиток внутрішньої мотивації.

Блок 5. Соціальні навички та взаємодія.

Мета: навчити ефективної комунікації та співпраці, зменшити конфліктність у групі.

Завдання: сформувати навички активного слухання, емпатії, конструктивного вирішення суперечок.

Опис: Використання рольових ігор і групових завдань, спрямованих на командну роботу.

Вправи:

– «Командна мозаїка»: виконання завдань у групах з необхідністю взаємодії.

– «Слухай і повторюй»: тренування активного слухання та точного розуміння позиції іншого.

Очікуваний ефект: розвиток емпатії, навичок співпраці, зменшення соціальної тривожності.

Блок 6. Підсумок та рефлексія

Мета: закріпити отримані знання і навички, визначити прогрес учасників.

Завдання: рефлексія особистих змін, аналіз навчального процесу, створення індивідуальних планів розвитку.

Опис: Підлітки підводять підсумки, обговорюють власні досягнення та труднощі, складають план подальшої роботи над собою.

Вправи:

- «Мій особистий план розвитку»: визначення конкретних дій для підтримки позитивної самооцінки і конструктивної поведінки.
- «Коло рефлексії»: кожен учасник ділиться своїми відчуттями та висновками.

Очікуваний ефект: закріплення результатів тренінгу, підвищення самосвідомості та готовності до подальшої роботи над собою.

Підсумовуючи, психологічний тренінг «Баланс «Я»» спрямований на комплексне формування емоційного самоконтролю та соціальної компетентності підлітків, що безпосередньо впливає на зниження рівня конфліктності та розвиток позитивної самооцінки. Послідовна робота за блоками тренінгу забезпечує інтеграцію когнітивних, емоційних і поведінкових компонентів саморегуляції, формування навичок конструктивної взаємодії з однолітками та дорослими, а також усвідомлення власних ресурсів і обмежень. Практичне впровадження тренінгу в навчальному середовищі супроводжується системною підтримкою з боку педагогів і психологів: регулярним обговоренням досягнень підлітків, наданням конструктивного зворотного зв'язку та мотивацією до саморозвитку. Ці заходи сприяють закріпленню отриманих результатів, формуванню стійких моделей поведінки та ефективній соціальній адаптації старшокласників у колективі.

3.2.3. Рекомендації та перспективи впровадження психологічного тренінгу.

Для забезпечення стабільності та закріплення позитивних змін у рівні самооцінки та проявів конфліктної поведінки підлітків важливо, щоб результати тренінгу «Баланс «Я»: тренінг емоційного самоконтролю та соціальної компетентності» підтримувалися системними заходами з боку педагогів та психологів. Насамперед, рекомендується регулярно проведення вправ, спрямованих на розвиток самоконтролю, навичок емпатії та конструктивного

вирішення конфліктів. Це дозволяє не лише відпрацьовувати нові стратегії поведінки в тренінговому середовищі, а й переносити їх у повсякденне життя учнів, що сприяє формуванню стійких особистісних навичок.

Важливим компонентом підтримки ефекту тренінгу є використання як групових, так і індивідуальних консультацій. Групові заняття дозволяють підліткам взаємодіяти у безпечному середовищі, обмінюватися досвідом та аналізувати конфліктні ситуації, тоді як індивідуальні консультації дають змогу глибше опрацювати персональні труднощі та надати цілеспрямовану психологічну підтримку. Також доцільним є періодичне повторне тестування рівнів самооцінки та конфліктності для моніторингу прогресу, оцінки ефективності вправ та корекції подальшої роботи з учнями. Ще одним важливим аспектом є акцент на формування стійких навичок, а не лише досягнення короткочасного результату. Регулярне повторення ключових технік і стратегій, інтеграція їх у повсякденну шкільну діяльність, а також включення вправ для самостійного опрацювання допомагають підліткам виробити внутрішні механізми саморегуляції та конструктивного реагування на конфлікти.

Перспективи вдосконалення програми включають адаптацію тренінгу під різні вікові групи, з урахуванням вікових та психологічних особливостей розвитку емоційної та соціальної компетентності учнів. Також можливе поєднання програми з іншими психологічними та освітніми ініціативами, спрямованими на підтримку психоемоційного благополуччя, формування позитивної самооцінки та профілактику деструктивної поведінки. Інтеграція таких заходів дозволяє створити комплексну систему підтримки підлітків у школі, що забезпечує не лише короткочасний, а й тривалий ефект на їхнє соціальне функціонування та психологічний розвиток.

Застосування рекомендацій та подальше вдосконалення програми сприяє створенню умов для системної роботи з учнями, що дозволяє педагогам і психологам ефективно підтримувати позитивні зміни, закріплювати навички самоконтролю та соціальної компетентності, а також забезпечувати стійку соціальну та емоційну адаптацію старшокласників..

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 3

У результаті розробки та впровадження програми корекції конфліктної поведінки та формування позитивної самооцінки у старшокласників було визначено ефективні шляхи роботи з підлітками, що демонструють підвищену конфліктність або нестійкий рівень самооцінки. Практичні рекомендації, охоплюють комплекс заходів, спрямованих на розвиток навичок емоційного самоконтролю, усвідомлення власних ресурсів та формування конструктивних стратегій взаємодії у конфліктних ситуаціях. Вони можуть бути безпосередньо використані педагогами та психологами у навчальному процесі, що сприяє покращенню соціального клімату в класі та зміцненню психологічної стійкості підлітків.

Психологічний тренінг «Баланс «Я»: тренінг емоційного самоконтролю та соціальної компетентності» надав структуровану та системну методику роботи з групами старшокласників. Тренінг передбачає послідовне опрацювання емоційної саморегуляції, розвитку соціальної компетентності, навичок конструктивного вирішення конфліктів та підвищення позитивної самооцінки. Вправи та практичні завдання тренінгу дозволяють підліткам усвідомити свої внутрішні ресурси, навчитися контролювати імпульсивні реакції та адаптувати поведінку до соціально прийнятних норм, що забезпечує зниження проявів конфліктності. Особлива увага приділяється підтримці та закріпленню результатів тренінгу. Регулярне повторення вправ, групові та індивідуальні консультації, а також включення спеціальних завдань для самостійної роботи дозволяють створити умови для тривалого збереження досягнутих змін. Рекомендації для педагогів та психологів спрямовані на формування системного підходу до роботи з учнями, забезпечення стабільності ефекту та підтримку соціально-емоційного розвитку підлітків.

Перспективи вдосконалення програми включають її адаптацію під різні вікові групи, інтеграцію з іншими психологічними та освітніми програмами, що забезпечує комплексну підтримку розвитку особистості. Загалом, результати

розділу 3 демонструють, що системна робота з конфліктності та самооцінкою у старшокласників сприяє формуванню позитивного соціального клімату, підвищенню психологічної стійкості учнів та ефективності їхньої взаємодії в колективі.

Отже, запропонована програма корекційної та тренінгової роботи є ефективним інструментом для зниження конфліктності та формування позитивної самооцінки старшокласників і може бути впроваджена у навчальних закладах як частина системної психологічної підтримки підлітків.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження підтвердило важливість взаємозв'язку між конфліктністю та самооцінкою особистості підлітків для їхньої соціальної та навчальної адаптації. Теоретичний аналіз показав, що конфліктність виступає багатовимірним феноменом, який проявляється на внутрішньоособистісному, міжособистісному та груповому рівнях і формується під впливом внутрішніх психічних та соціальних факторів. Самооцінка, у свою чергу, є ключовим механізмом регуляції поведінки та мотивації підлітка, визначаючи його здатність до конструктивної взаємодії, адаптації та саморозвитку.

Емпіричне дослідження підтвердило статистично значущий зв'язок між рівнем самооцінки та проявами конфліктності у старшокласників. Підлітки з високим рівнем самооцінки демонструють конструктивні стратегії поведінки, ефективну соціальну адаптацію та здатність до вирішення конфліктних ситуацій, тоді як учні з низьким рівнем самооцінки характеризуються підвищеною схильністю до конфліктів, внутрішньої невпевненості та соціальної дисфункції. Отримані результати підкреслюють необхідність системного підходу до розвитку позитивної самооцінки та соціальної компетентності як засобу зниження конфліктності у підлітковому середовищі.

Розроблена програма корекційної та тренінгової роботи, зокрема психологічний тренінг «Баланс «Я»: тренінг емоційного самоконтролю та соціальної компетентності», продемонструвала свою ефективність у практичній роботі зі старшокласниками. Тренінг дозволяє формувати навички емоційної саморегуляції, соціальної компетентності та конструктивного вирішення конфліктів, сприяє усвідомленню власних ресурсів та підвищенню позитивної самооцінки. Впровадження регулярних вправ, групових і індивідуальних консультацій забезпечує тривале закріплення досягнутих змін і сприяє створенню сприятливого психологічного клімату у навчальному колективі.

Загалом, результати роботи свідчать про доцільність комплексного підходу до психологічного супроводу підлітків, спрямованого на розвиток

самоповаги, соціальної адаптації та конструктивних моделей поведінки у конфліктних ситуаціях. Рекомендації, розроблені в рамках дослідження, можуть бути ефективно використані педагогами та шкільними психологами для підвищення емоційного благополуччя учнів та формування соціально компетентної, психологічно стійкої особистості старшокласника.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Анопрієнко О. В. Стосунки у сім'ї як чинник виникнення хронічного стресу в підлітковому віці. Міжнародний науковий форум: соціологія, психологія, педагогіка, менеджмент: збірник наукових праць/ Ред. кол.: Євтух В.Б. (гол. ред.). – Київ: ТОВ «НВП «Інтерсервіс», 2015. – Вип.19-20. – 294с. – С. 214-225.
2. Апішева А. Ш. Проблема конфліктних стосунків сучасних підлітків та юнаків з батьками. Вісник НТУУ«КПІ». Філософія. Психологія. Педагогіка: збірник наукових праць. 2012. № 2(35). – С. 117-125.
3. Безушко О. Гендерні особливості становлення самооцінки старших підлітків. / О. Бездушко // Магістр. – 2020. - № 34. – С. 214-216.
4. Балинець К.С. Особливості самооцінки у підлітковому віці. / К.С. Балинець, О.О. Грейліх // Редакційна колегія. – 2020. - № 6. – С. 5-11.
5. Берлач А.І., Кондрюкова В.В. Конфліктологія: навч. посіб. Київ: Університет «Україна», 2017. – 204 с.
6. Булах І.С. Психологія особистісного зростання підлітків: реалії та перспективи : монографія. Вінниця, ТОВ «Нілан-ЛТД», 2016. – 340 с.
7. Вольнова Л.М. Профілактика девіантної поведінки підлітків : навчально-методичний посібник до спецкурсу «Психологія девіацій» для студентів спеціальності «Соціальна робота» : у 2 ч. 2-ге вид., перероб і доповн. Київ, 2016. Ч. 1 : Теоретична частина. – 188 с.
8. Воронцова Т. В., Пономаренко В. С. та інші. О-88 Вчимося жити разом. Практикум для учнів з розвитку соціальних навичок у курсі «Основи здоров'я» (основна і старша школа): – К.: Видавництво «Алатон», 2016. — 272 с.
9. Зверева І.Д. Соціальна педагогіка: теорія і технології: підручник / За ред. І.Д. Зверевої. Київ: Центр навчальної літератури, 2016. — 316 с.
10. Кузнецов М. А., Особливець Я. А. Емоційно-вольові та особистісні особливості впевненої поведінки. Вісник Харківського національного-

педагогічного університету імені Г.С. Сковороди. Психологія. № 46. Ч. I. Харків: ХНПУ, 2013. – С. 96-109.

11. Лугова В., Литовченко І. Особливості конфлікту як способу соціальної взаємодії у підлітковому віці. Молодий вчений. 2020. №5(81). – С. 199-207.

12. Папітченко Л. Теоретичний аналіз проблеми значущості самооцінки в структурі гідності особистості. Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова. 2020. № 12. – С. 79-89.

13. Пенькова О. І. Самовдосконалення особистості і її самооцінка. Психологічний часопис. 2015. № 1. – С. 74-78.

14. Ратушний О.О. Особливості самооцінки у підлітковому віці. / О.О. Ратушний // Актуальні проблеми психології в закладах освіти. – 2022. - № 4. – С. 74–79.

15. Резнікова О. А., Солодка О. В. Психологічні особливості поведінки підлітків у конфліктних ситуаціях. Теорія і практика сучасної психології: зб. наук. праць Класичного приватного університету. Запоріжжя : КПУ, 2018. № 2. – С. 168-173.

16. Смітанка В. Психологічний аналіз самооцінки у наукових дослідженнях зарубіжних та вітчизняних вчених. Наука. Освіта. Молодь. 2016. № 2. – С. 168-170.

17. Токарева Н. М., Шамне А. В., Макаренко Н. М. Сучасний підліток у системі психолого-педагогічного супроводу : монографія. Кривий Ріг, 2014. – 312 с.

18. Цюкало І.А. Особливості самооцінки підлітків із різним рівнем конфліктності. / І.А. Цюкало // Робота на здобуття кваліфікаційного ступеня бакалавра; спец.: 053 - психологія - Суми: СумДУ. – 2021. – 64 с.

19. Чайковська О. М. Психологія підліткової конфліктності: навч. посіб.; МОН України, Кам'янець-Поділ. нац. ун-т ім. Івана Огієнка. Кам'янець-Подільський: Медобори-2006, 2016. – 126 с.

20. Шахова О.Г. Соціальна психологія особистості. / О.Г. Шахова // Навчальний посібник. Харків: «Контраст». – 2019. – 116 с.